

ZIUA PETROLISTULUI

Am rezervat în calendarul toamnei o zi, fixată la începutul lui octombrie, în care sărbătorim pe oamenii sondele. Geologii, care prin folosirea competenței a metodelor moderne de prospecțiuni și exploatare au contribuit și contribuie la punerea în valoare a rezervei de petrol ale țării, descoperind și oferind extracției noiie zăcămintele de hidrocarburi. Lucrătorii din întreprinderile de foraj, a căror atenție, îndreptată către promovarea noului în acest sector de activitate, a permis extinderea pe scară largă a procedurilor avansate de forare. Petrolisti din schelele de extracție prin al căror efort de investiga-

Carul alegoric AL RECOLTEI

Carul intrată recent în viața satului românesc, în această vară străveche care a consacrat altele tradiții, Ziua de 8 octombrie — „Ziua Recoltei” — prelungeste spre noi niște rezonanțe, inscrie pe cadranul acestei toamne lumina puternică a unor așate semnificative.

Intrăm în „Ziua Recoltei” o dată cu convoaiele de care colbuite — transformate azi în care alegorice — transportând comora de aur sonor a câmpilor spre o uriașă proiecție de spectacol sărbătoresc. E un spectacol vast cit și țara, profilat pe fundalul ei. E clipa unică a măsurării roadelor, și un spectacol al milinelor care rup cu emoție plina și mingie ca pe un obraz coaja fructelor, iar acest spectacol sărbătoresc al recoltei e potențat vizual și amestecat, în această zi, în acest anou timp de bilanț care e toamna, cu cel

al victoriilor convergente din toate domeniile activității noastre diurne. Semnificând bucuria obștească a recoltei și efortul comun, înțins pe 365 de zile, pentru obținerea ei, această zi a devenit, în calendarul nostru, nu numai o sărbătoare a țării, ci o sărbătoare a întregului popor. Citeva realități fundamentale, ridicate la lumină în anii socialismului, transformă plina noastră cea de toate zilele într-o valoare socială cu preț de simbol,

intruchipind, o dată cu hărnicia omului de pe ogoare, abnegația faurului industrial, îndemnul metalurgistului și a chimistului, agrotehnicianului și agrobiologului, a mecanizatorului și a tuturor celor care, comunicând într-un fel sau altul cu cîmpia română, muncesc să facă din fiecare brazdă un colț roditor al patriei.

Acastă piine, ca și celele din stema, a devenit un simbol al României moderne, țară industrial-agrară, țară socialistă în care dreptul plin și al muncii dreptul demnității și al bucuriei, dreptul satisfacției și al odihnei, în au toți cei ce muncesc, fără deosebire de îndelnicire, nivel de cultură sau naționalitate toți cei care, prin munca lor, făuresc destinul de azi și de mine al patriei. Echipind din crinarea în împărțirea roadelor muncii, socialismul a instaurat are echilibrul în dezvoltarea omului cum și a

ILIE PURCARU
(Continuare în pag. a VII-a)

Nestematele HĂRNICIEI

permanentă a posibilităților de exploatare rațională a zăcămintelor s-au obținut în acest domeniu rezultate remarcabile. Colectivele de muncă din rafinării unde s-au pus în valoare metode și moderne procedee de prelucrare a petrolului. O zi consacrată muncii pline de abnegație a tuturor celor ce, consecvenți, în activitatea de zi cu zi, îmbină pasiunea, inteligența și priceperea pentru a depista, a aduce la suprafață și valorifica până la cota limită a disponibilităților lichidului negru — șteiul.

Luind în evidență bilanțul activității industriale petroliere în cele 8 luni ale celui de-al treilea an al cincinalului, avem în față, ilustrate convingător, succesele oamenilor care lucrează în acest important domeniu al economiei naționale, adevărate nestemate de hărnicie ce strălucesc puternic pe sona din Stema țării. Prevederile planului la producția globală industrială și producția marfă vindută și încasată au fost depășite cu 47 milioane lei și respectiv 53,5 milioane lei. În urma folosirii mai raționale a capacităților de producție, a instalațiilor și utilajelor, a înăbușării rispei de forță de muncă și a unei mai bune organizări, ștacheta productivității muncii a fost ridicată cu încă 2,3 la sută numai în primele șapte luni trecute de la începutul acestui an.

Trustrile de extracție de la Moinești și

(Continuare în pag. a II-a)

SALA DE LECTURĂ
Scînteia tineretului
ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST
ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6027 | 8 PAGINI — 30 BANI | 5 OCTOMBRIE 1968

STUDENTII ÎN SENATELE UNIVERSITARE

- Consiliile profesionale și Senatele — foruri cu ample atribuții în conducerea activității universitare.
- „Purtătorii de cuvînt” ai masei studențești vor fi membri cu drepturi egale ai acestor organe colective

Noua noastră toamnă universitară inaugurează o etapă de o importanță fundamentală în evoluția școlii superioare românești. Prezentul și viitorul Almei Mater sunt dominate de perspectiva unor măsuri complexe vizând perfecționarea și modernizarea învățămîntului. Aceste preocupări pun institutelor și facultăților în fața unor noi probleme științifice, și, în același timp, a unor responsabilități sociale sporite. Într-un asemenea context, organizarea consiliilor profesionale și senatelor — foruri investite cu ample atribuții în conducerea activității universitare — se înscrie între măsurile care prevăd acordarea unei independențe și autonomii largi Institutelor de învățămînt superior.

Mandatul pe care îl vor primi reprezentanții organizațiilor U.T.C. și ai asociațiilor de a fi „purtătorii de cuvînt” ai masei de studenți de a exprima în consiliile profesionale și în senatele doborînde, aspirațiile și opiniile studenților, însemnă o investitură de înaltă responsabilitate socială și morală. Acest mandat reprezintă o nouă consacrare a creșterii rolului organizațiilor U.T.C. și a asociațiilor în instituțiile de învățămînt superior. O recunoaștere a activității pozitive, a prezenței active a acestor organizații în viața universitară.

ADRIAN VASILESCU
(Continuare în pag. a VII-a)

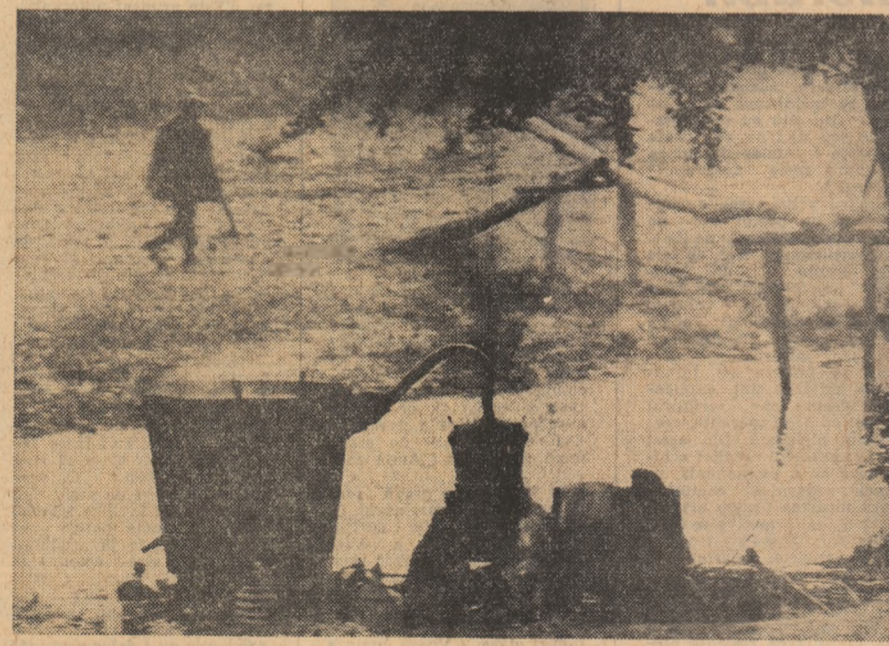
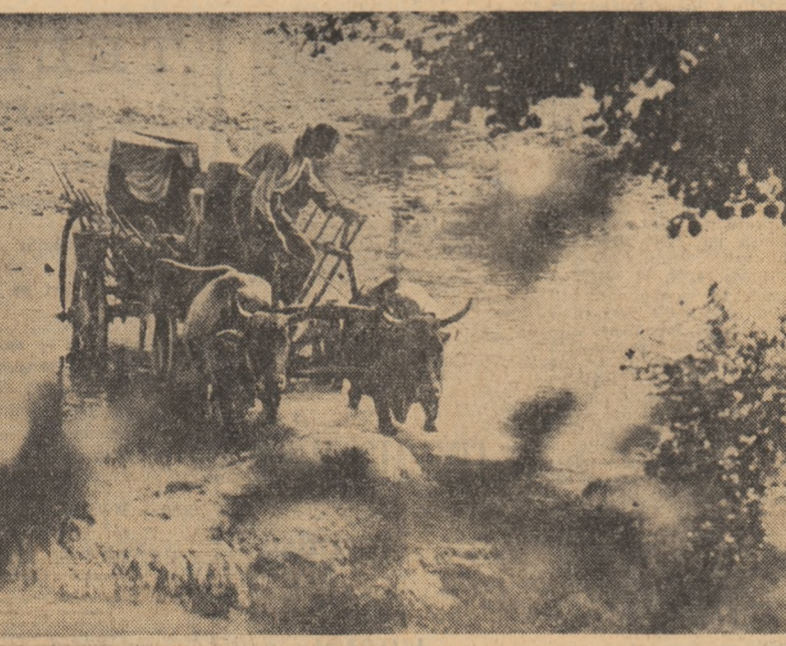
MARILE CĂRȚI ALE ROMÂNIEI

Începind cu acest număr, ziarul nostru inaugurează un ciclu de reportaje-esee consacrate citiva dintre aspectele principale ale civilizației românești, morilor linii de sens care polarizează, în timp, eforturile poporului nostru. Deschizind aceste „cărți ale României”, înălul nostru cititor va putea afla care sînt principalele frumuseți și valori ale patriei, făurite în cursul milenilor prin hărnicia și talentul poporului și ridicate la o nouă strălucire în anii socialismului.

Deschideți, deci, din 15 în 15 zile, în numerele noastre de sîmbătă, aceste file din marile cărți ale patriei...

IN PAGINILE IV—V:
„GEOGRAFIA MONUMENTELOR”
de PAUL ANGHEL

DOUĂ FOTOGRAFII de ION CUCU



caleidoscop

imi permiteți să vă plimb puțin prin toamnele poezilor, toate pardoșite cu cuvinte regale, cu înțelepciune și plin afișătoare, cu amintiri și evocări funebre. Afară-i toamnă trunză-mpreștiată / Tar vîntul vîrle-n geamuri grele plcuri / Și tu citești scrierile din roaze plcuri / Și într-un ceas gîndești la viața toată (Eminescu). La Argezi tot ce era molcom și evocator pare stenic, materială Miroasa a plătră și ceară / Și ziua intră în seară / Prin ceață minjită cu humă / Se micșorează carul cu paie de brumă. În altă parte lumea e pardoșită cu lumină și oame-

rat / O voce ierl din adînc s-a-nălțat / amără, amară, amară / Ţingeri multă murînd și-au lăsat /

lutul în țară. / Un semn pe sub cer / Ieri s-a aflat / în cercul înșelăciunii / Apoi spre Saturn au

cu clopote vin / prin amurgul gorunilor steric / în codru stîrînd ca un zvon / de trecute pierdute

ră / pădurea cu tulnice mult. Terifiată, persecutată mi se pare toamna în versurile marelui Bacovia: E toamnă, e toamnă, e somn / Copacii pe strădă, ofteză / E tuse, e plîns, e gol... / Și-i frig și burează... În Amurg de toamnă față aceste uluitoare asceteri: Amurg de toamnă pustiu, de humă. / Pe cîmp sinistre șapte trec pe vînt / Departe plopii s-apleacă la

(Continuare în pag. a III-a)

PLANETARIUM

EUGEN BARBU

plecat / vîntul, lăstunul... Sau superbul său septembrie ce ar trebui citat în întregime: Mari turme biserici / Înalt unicorn fără glas / s-a oprit spre asfințit să asculte. / Sub bolțile-adînci mă omoa-

- CITIȚI
- ÎN PAG. A 2-A:
 - Premiul U.T.C. pentru literatură
 - Versuri
 - ÎN PAG. A 3-A:
 - Activiști U.T.C. din două județe definesc SPECIFICUL MUNCHI ÎN PERIOADA ADUNĂRILOR DE ALEGERI
 - ÎN PAG. A 7-A:
 - SPORT

Na este greu să înțelegi satisfacția incertă de constanțeni cînd, în una din emisiunile televiziunii noastre, un grup vocal instrumental al liceului de muzică și artă plastice din municipiul Constanța, s-a produs nu numai la un bun nivel artistic dar și într-o modalitate cu totul originală în contextul muzicii noastre culte.

Într-adevăr, grație televiziunii, noul Choral s-a făcut remarcat în întreaga țară și, ca orice succes, rod al spiritului de inițiativă și al pasiunii profesionale a cititorului formației, ecurile favorabile nu puteau să întîrzie. Într-un fel așa a fost la prima dată, formația a fost rechemată într-un nou spectacol televizat. Aplauze, stringeri de mîni, succese pe mai departe... Este o consecință firească ca satisfacțiile morale să încununeze eforturile care au rodit superior, cu atât mai mult cu cit activitatea elevilor acestei formații și a profesorului care a inițiat-o de peșea cadrele obligatorii ale școlii. Deci nimic gratuit în aplauzele, în cordialitatea stringerilor de mîni, în sinceritatea îndemnuirilor de mai bine și de mai mult!

Numai că în viață se pare că invidia mărunță și spiritul cîrcotas chiar dacă drapat în faldule formale ale cuturaj regulament citat insidios ciutesc bucuria și face ca sămînța bunelor intenții să cadă pe piatră seacă. Așa s-a făcut că succesul amintit a declansat o adevărată campanie de denigrare împotriva tînarului profesor Marian Mitea, inițiatorul noului Choral, s-a pus la cale surparea autorității morale a acestuia.

— „Crisa de simpatie” între mine și tov. directorul — declară prof. Marian Mitea — s-a declansat oficial în urma faptului că am ajuns în situația de a nu-i cere consimțămîntul pentru apariția publică din 27 mai 1968. Acest act de... indisciplină a fost determinat de un grup de factori de natură obiectivă și subiectivă (mai ales) pe care-i voi aminti. Existența acestei formații este considerabilă deja, deoarece de cum am luat postul în primire

V. ARACHELIAN
(Continuare în pag. a III-a)

● LA COMBINATUL DE INGRĂȘAMINTE azotoase din Piatra Neamț a fost dată în exploatare cea de-a 4-a linie tehnologică de conversie a metanului în amoniac. Prin intrarea sa în funcțiune capacitatea fabricii de amoniac sporeste cu 30 tone pe an.

● Unul dintre cele mai tinere orașe ale țării, Victoria, din județul Brașov, se află într-o continuă extindere și modernizare. Astfel, în zona „Parc-stadion”, au intrat într-un stadiu avansat lucrările de construcție a unui nou cartier. El va însuma în final, în blocuri cochete și confortabile, peste 800 de apartamente. Primele două au și fost inaugurate de către prospectii lor locatari.

● Cantitățile ecologice „în premieră” anunțată o producție bogată: circa 42 000 kilograme DE ROȘII LA HECTAR, ceea ce înseamnă o depășire cu aproximativ 40 de tone a producției prevăzute pentru ciclul inaugural al complexului de sere din apropierea Oradiei. Pînă la sfîrșitul lunii decembrie vor mai intra în producție alte 12 hectare de sere și răsadnițe.

● MUZEUL REPUBLICAN AL PETROLULUI s-a îmbogățit cu un nou document, al cărui conținut atestă prezența din vechi timpuri a șteiului în țara noastră. Documentul datează din anul 1517 și semnaleză existența unor gropi cu păcură pe Valea Prahovei. Este primul document scris care confirmă apariția șteiului la suprafață în Muntenia.

● LA UZINELE UNIO din Satu Mare, a început construcția unei turnătorii de fontă pentru care s-a alocat o investiție de 21 milioane lei. Noua turnătorie va avea o suprafață de producție de 3 000 mp.

● La 8 octombrie urmează să se deschidă la București EXPOZITIA INDUSTRIALĂ SUDEZĂ. Timp de 9 zile cit va dura expoziția, aproximativ 50 de firme producătoare din această țară vor prezenta cele mai reprezentative realizări obținute în principalele ramuri ale economiei suedeze.

ACTUALITATEA PE SCURT ● ACTUALITATEA PE SCURT ● ACTUALITATEA PE SCURT ● ACTUALITATEA PE SCURT

PREMIUL U. T. C. PENTRU LITERATURĂ

Probind o înaltă conștiință artistică și civică, exercitând continuu o adevărată magistratură asupra propriei opere, tinerii scriitori români servec, cu egală strălucire, arte și Cetatea. Mesajul lor estetic este, în același timp, un mesaj etic și social. În condițiile actuale eferescențe a fenomenului literar românesc, C.C. al U.T.C. a instituit — în vederea stimulării tinerii scriitori, pentru a crea opere cu puternice rezonanțe educative în rândurile tineretului — premiul U.T.C. pentru literatură. Lista laureaților a fost anunțată recent. Numele autorilor și titlurile operelor premiate se cunosc. Le recomandăm cu căldură cititorilor și consemnăm, mai jos, câteva impresii mai proaspete de lectură.

PATRIE

VERA LUNGU

Creasta mea din platină
cu însemne străbune,
cocoș semeț
rotit de aer
izbăvitor,

și-a amuțit fluierul
și-a coborât acoperișul
spre grădina,
să se împreune
cu iarba,
să se bucură de seară
și ploaia să-i măture aripa.

O, eu caut liniștea,
o ridic spre soare,
de sîrmă mi se face părul
în lumină
și vîntul tremură copacii,
iar în porumb uitate melodii
se-adună.

În anotimpuri poeme regăseș
și cartea îmi apare miine
și miine vine subțiat
atî de tînăr și fierbinte
și-adorm lăsdînd în urma mea

un vis de mlîne,
încă o stea,
netrecător, fierbinte mlîne,
Patrie — explozie vie inimă.

Copil bat mîngîie din cîrpi
și cîrpi primăverii spre semînje
să-încălzească,
cîna pîntîc să oprească încoțirea,
cine poate să uite cîntecul,
sarea se umezește,
marea nîșipului pulberă măl mbîlnăit
și casele mîngîie lumina nopții-subțire
flacăda de lumînări.

Tu, țara mea, cunoști harul încoțirii,
piatra, sarea, seara bîcibită de vînt,
tunetul, ploaia și alte nemălîntîlîte
harului de zînașite doar,
ca-n vechi, uitate, îngâbenite
cîrpi vrăjitoarești.

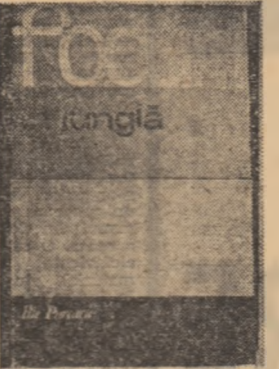
Tu îmi răsfălești poamele,
stîngace ades,
misterioase,
cînd focuri mari de sărbători mestești.

ILIE PURCARU

„FOCURI ÎN JUNGLĂ“

Mărturisesc că am început
lectura acestei cărți cu un
part-pris ieșit dintr-o neîncre-
dere în gen: după excepțio-
nala seabilitate a reportajului
literar ce ne-o oferise cu ani
și ani în urmă. Geo Bogza,
foarte rar mi s-a întîmpat să
gădesc în presa și cărțile ul-
timilor ani, o dovadă de con-
tinuitate, dacă nu la înălțimea
acestuia (Geo Bogza mi se
pare a fi un moment unic, iar
cărțile lui au de-acum arhi-
tectura incasabilă a monumen-
telor de Carrara), cel puțin pă-
trunș de ambiția sublimă a
trăcerii dincolo de particulari-
tatea unui fenomen vădit și
descrieri, în zona generalizărilor
subtile unde concretul țese
din anonimat și dovine frag-
ment de condiția umană. Pre-
judicata că un reportaj literar
de acest tip rămîne un
frumos accident (de la apariția
lui Geo Bogza spre vremea
din urmă sînt foarte pușini cei
care au reușit în gen: mă gin-
desc la Cocktail Babilon al
lui Ioan Grigorescu, Drum în
cîmpie al lui Ștefan Bănuș-
cu și Rîul ascuns al lui Romu-
lus Rusan), mi s-a rarefat pe
măsură ce lecturam cartea
despre viață și moarte, și mai
ales despre viață înțelegînd
moarte, căreia Ilie Purcaru i-a dat,
nu știu de ce, un titlu poli-
țist: Focuri în junglă.

mit de cîte vede, și mai ul-
mit de cîte vede. Oamenii lo-
cului au o vitalitate enormă,
iar moartea înțîlnită sub atîtea
forme rămîne agățăată fără pu-
terea de grînda arzîndă a ure-
nei cîldurii peste care s-a roș-
tologit încins de cîteva pușini
simple un „F 105-D“, bom-
bardierul supersonic al neferi-
citurii William Nelson. Tare
aceasta, în care bombele cad
cu desimea papilor de pe tru-
tărele unui orag, însoțite de
dăruș și haosul trăind și mur-
cînd încrîncenat, dar fără pa-



Ilie Purcaru

„Focuri în junglă“

Este într-adevăr o carte,
un reportaj nu scria, dar trăie
colo unde azi moartea are
contururi de zguduitoare pre-
zisie, iar viața, din acest mo-
tiu este de două ori mai cîstă-
bilă simțurilor și spiritului:
Vietnam. Intenția și argoul
secret al reportajului s-a de-a
nu fi vrut să rămînie la sim-
pla informație statistică și da
a fi încercat o punere a ace-
steia drept adăos de mare con-
creție la conștientizarea de su-
gestiv al observațiilor jurnaliste.
Vietnamul vădit de Ilie
Purcaru este un pămînt al
contrastului esențial: gîrierul
bombardează alături de zgornetul
obîșnuit al unei activități di-
urna normale oiața de la su-
prafața solului. — usure și
goli, locușii și spitale —
obligată să se ascundă în o-
dinclul pămîntului sau departe
în inima junglei. Totul pare
a fi.

nică Ilie Purcaru o colîndă
de la un capăt la altul, în-
tr-un continuu dialog cu o-
amenii ei, contrapunctul adese-
ori de scurte prietări panoramă-
re care pun și noi mult în
relieul contrastul de care car-
beam: „Toată țara s-a imen-
să oreadă, o mare via, me-
lă, corde ce de sticla lichă-
dă, strălucind în soare ca pin-
na unui tablou abia terminat,
sub fulgerarea de argint ale ca-
nelor de vîrșă. Duceața
de a trăi s-a făcut morigă. E
stăta lumina în aceste cîmpii
gînduri, cîmpii-pănoși de
coroană, delicate, soarelui, o-
poare, care nu se lăbărețcă
peste marginea tăietă de om,
nu se destramă într-o cădere
a pămîntului, ci parcă se sco-
plădind către cer”. Și mai
departe, în zona de vînt
prin cozoracii realizării lui:
„semnături și recoile pîrli-
te de bombe incendiarie și de
supăș, cîmpii care ard, este
rîmășă fără hîmă, copii o-
mestecînd rădăcini sălbatice,
străvînd care de frunze ero-

și putefacție stîruind ca o
cașă săptămîni în șir peste
astfel de locuri, țigonînd pi-
na și șerpi și scorpionii”. De-
gradarea impusă condiției u-
mane nu poate lăsa indiferent
pe reporterul a cărui structu-
ră e prin excelență ridicată
pe altămă și delicatețe afec-
tă. Revoluția lui intră printr-
rînduri alături de compatu-
rea născută din participare și
înțelegere pentru poporul atît
de viu și de neobosit al Viet-
namului și al Laosului sîlbu-
rat.

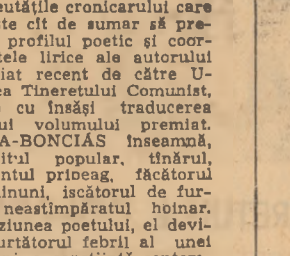
Dincolo, însă, de toate ace-
stea, remarcabilă, în cartea lui
Ilie Purcaru, este scriitura.
Tonul alert de frază orfîdă,
limpede și fără ococuri stilis-
tice, ștergînd orice impresie
de elaborare, cînd e vorba
de dialoguri sau de relatarea
unor evenimente, propoziția
metaforică, îngrijită, cu lumî-
nări de ceață topită, cînd au-
torul se întoarce asupra lui a-
nalizîndu-și prin comentariu
impresia, sau își oprește pri-
oiera pentru a contempla pe-
sajul todeauna dramatic. Ilie
Purcaru e un portretist atîș
de epic: în cîteva cuvînte
desenează riguros un profil
uman (exterior) și, apoi, în cî-
teva fraze în care intervine,
uneori, dialogul, prînde la fel
de exact fizionomia spirituală
și psihică a aceluiași individ.
Inclinarea spre metaforă nu
face decît să adauge culori de
sugestie, observație. Alterna-
rea acestor procedee, la urma
urmelor de tehnică literară,
accentuează contrastul funda-
mental al fondului.

„Focuri în junglă“ nu e
doar o carte de informație
ci, în primul rînd, fotografia
unui fragment tragic de con-
diția umană. Talentul scriito-
rului de non-ficțiune și aici
posibilitatea de a acoperi e-
dăruș crud și înfiorător cu
o povară puternică de spe-
ranță și încredere. Dimensi-
unile ei depășesc limitele unui
anume spațiu: o călătorie cîș-
tămeșilor, lupta lor sau în ci-
zina lui Ilie Purcaru pro-
porțurile unei chemări pentru
înțercarea omului la esență
sa sublimă: Homo construc-
tor. Este în fond ideea cărți,
sentința ei supramă.

LAURENȚIU ULICI

Un poet al dăruirii: SZLÁGYI DOMOKOS

„POEME“



Szilágyi Domokos

Greutățile cronicarului care
dorește cîte de sumăr să pre-
zinte profilul poetic și coor-
donatele lirice ale autorului
premiat recent de către U-
T.C. „Tineretului Comunist”,
încep cu înșelîș traducerea
titlului volumului premiat,
GARA-BONCIÁS înseamnă,
în mitul popular, tînărul,
studentul priceag, făcătorul
de minuni, făcătorul de fur-
turi, neasimilîrului hoinar.
În viziunea poetului, el devine
purătorul febril al unei
misiuni, o conștiință contem-
porană, metafizicînd neliniș-
tea creatoare a omului care,
ruga să-și găsească tîna
măcar pentru o noapte, rîș-
punde: „Val mamă, undeva
tot timpul e ziua”. Greutățile
cronicarului continuă datorî-
te faptului că din poezia lui
Szilágyi Domokos s-a tradus
puțin, adăugînd că acest
travaliu mi se pare —
dincolo de dificultățile bine-
cunoscute ale oricărei tra-
duceri poetice — de loc ușor,
în cazul de față, unde avem
de a face cu un poet care
nu este numai creator origi-
nal de imagini și metafore,
ci și un plămîditor de limbă
poetică. Există la el o ten-
dینță continuă, cu reușite
incontestabile, de a studia cîș-
tece poetizante, limbajul u-
nui lirism conventional și de
a împotriva limba, prin a-
malgamarea folcloricului și a
expresivilor, care poartă ten-
ta vechimii istorice, cu lim-
bajul cotidian contemporan,
de a realiza osmoza din-
tre antic și modern, din-
tre naționalitatea limbajului
argotic și vocabularul stil-
ințelor contemporane. Dacă
mai notăm aici și caracterul
structural poeziei lui Szilágyi
Domokos, și anume construc-
ția în montaj a poeziei, re-
nunțarea la etajarea strofică,
transformarea poeziei com-
partimentale în secvențe si-
metriche, într-o construcție
fluidă, adesea unei rîș-
tări a unui curent de apă,
frecvența lui remușere în
interpunctie — vom avea o
imagine aproximativă despre
modalitatea lui de expresie.

Ar părea cel puțin scîlă-
toare de a nota în continuare
funcționalitatea acestei mo-
dalități. Aș renunța la aceas-
tă remarcă, dacă nu ar fi
sînt de definiție în cazul
poetului. Cîntec și idee, for-
mă și mesaj se înțlesc în
poezia lui într-o recădere și
adeveră armonioasă. Poet
al dăruirii, trăind în coti-
diană febră creatoare, efer-
escență ideată, deloc medioc-
rități și totuși, în creația
stare de explozie rațională,
deloc contemplativ-sentimen-
tală și totuși vizind la hai-

tele frecvențe ale pasiunii —
Szilágyi Domokos își mar-
chează, adeseori, adevărata
față cu ajutorul ironiei și
autoironiei. Găseș în aceas-
ta o expresie lirică a sim-
tului măsurii și autocunoas-
terii istorice, expresia per-
cepției dialectice a realităților
secolului și a condiției u-
mane contemporane. Descîl-
frînd sensurile existente în
coordonatele timpului nostru,
Szilágyi Domokos se ferește
de înfăcșurările facile și de
dispărările pseudo-abisale,
acceptarea condiției umane
contemporane se definește
deopotrivă prin negație și a-
firmare, dezacord și acord.
Dăruirea lui, conceperea pro-
metică a misiunii poetice iz-
vorăște tocmai din recunoas-
terea integrității umane, in-
alienabile și indestruicibile, in-
tegritate care izbăvește peste
toate complexitățile și con-
tradicțiile existente și ale is-
toriei. „Destinul tău este ra-
ționale” — iată cum se adre-
sează omului contemporan.
Mai departe: „Fă inventarul
speranțelor tale”. În eșfîrșit,
se a rugăminte: „Dă-mi voie
să te ajut și eu atunci cînd
îți faci inventarul”.

Există în poezia lui o notă
aparte, expresivă și ea a dă-
ruirii și anume simțămîntul
cu tot rîșcînd unei traducerii li-
terale, voi încerca să redau
sensul poeziei „Umbra”:
„Fă o cafea umbră durere
mea și plîngă ploaia se
sămoșă vremea dar va tre-
ce va da cu ei culorile or-
bitelor și durere mică și a-
trunci eu te voi plămădi din
nem și știu că forme îți voi
da și spală-te pe față — să
nu vezi nimeni că al plîns
spală-te pe față și umbra în
speranță meu o stăvism dure-
re mică”.

ȘIASZ JANOS



RITUAL

GEORGE CHIRILĂ

O casă și un țărîm, drumul în zor,
pămîntul reavăn, roua și izvorul,
prisaca, prispa cu privighetori
și fratele cel mic și căprioară
și nunta noastră, oaspeții de seamă,
un vornic bun pe roib înaripat,
grija de toți, ochii de mamă,
munții pe care-n singe i-am purtat
măine de a trece-n rădăcină,
veclini, cîna, cîntec
rapsozii lumii
să-și anime
tezaurul de țerție și de rima.

Pămînt perfect

ANETA DUMITRIU

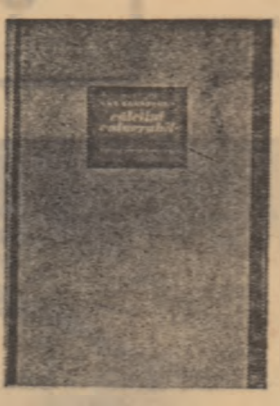
Port genele unui cerc
ale pămîntului perfect.
În palmă îl țîn
miezul cald și rotund
Mă minunează perspicacitatea naturii
Care i-a dăruit
înmăresmată cunună de pădure.
Îmi odhnesc gîndurile
în cercul lin
al cîmpiei fecunde.
M-am născut din genele unui cerc,
Ale pămîntului perfect,
România.

ANA BLANDIANA:

„Călciul vulnerabil“

Destinul artei este împiedicat
total, dramatic angajare.
El oșer, în același timp, un
mare risc: viața răscolită, sub-
stabilită lumii prin suvînt.
Din această perspectivă, poezia
Anei Blandiana pare un
act de dezvinovățire și un
protest. „Darul” cuvintelor,
este, în acest context, bleș-
tem neprovocat, legat testa-
mentar de cumpătă severita-
te. Lamentul liric împroș-
cînd demnitatea tragediei
antice: „Tragic mi-e darul,
așemenea pedepsei vechi. /
Ce strămoș mi-a greșit că
să-î port — lauri — vina /
Tot ce atîna se prefăcuse în
cîntec / Ca-n legenda regelui
Midas. Prin eu, cuvîntul a
devenit o mască hieratică a
lucrurilor. Odată numit, uni-
versul rămîne pustiu, dema-
terializat”. Val mîe, val, ar-
bitrar în aceluși frumuse, /
Numai cuvintele vad toam-
na bătrîne și galbene, / Mun-
ții înalți îl iubeșă dar se cla-
tină munții / Sub povara îm-
perecheșlor sunete”. Mesajul
poetic, transmisibil prin-
tr-un limbaj anume, se ju-
stifică pe deplin în perimetrul
artei. Practic, între semnifi-
cant și semnificat, delimită-
rile sînt inerente. Verbele
nu pot fi încadrate: / Ipită

de partea interioară a ace-
toara, ar arde și lumea. O
sublucătoare, nesigură reve-
lație se înmănează în ve-
șuri: „Nu știu eu care des-
parie sau nici nu se pot
desparie / Lumea de lumea
cuvintele mă de-acum”
 („Darul”).
Pentru artist, creația re-
prezintă un posibil act de
supraviețuire dincolo de limi-
tele omenescului. Dar, de cele
mai multe ori, un tran-
sfer irecuperabil de exis-
tențialitate. În volumul
„Călciul vulnerabil” poeta
amîna mereu, amîna —
apăsînd, intrarea — pre-
cum în moarte — în cu-
vînte. Ezitările sînt explica-
bile: despre sine, scriitorul
nu detine decît speranțe, cer-
titudinî nicodată. Din acest
motiv, prozele creației echi-
vocatează o permanență, u-
neori zădărnici, chelire.
Dacă moartea pentru artă a-
stăzi o înaltă motivație (vezi
„Mășterul Manole”), moartea
pentru moarte, moartea în
sine, nu-î decît o tautologie.
Remediul să fie care învoa-
rea credinței superbe, fanta-
stică, a dăclilor, în himere?
„O, de-aș avea răsăcanta cre-
dință a dăclilor / Nărbădători
să pătrînd în bucurie prin



Ana Blandiana

moarte, atunci / Strălucimă-
tu, cu frunza aproape sta-
tuă. / M-aș plîndi rîmbind
pentru fericele cuvîntelor /
Ode-aș avea răsăcanta cre-
dință a dăclilor. / Orică se-
cundă și simt că-mi înapo-
liază milenii. / O, de-aș avea
absolută credință a dăclilor, /
Că înapoi atîș de crunt
după moarte...” (Amin me-
reș).

În lirica de o gravă re-
sponsabilitate (aport rigid în
mîna punctul De sprîin
pentru univers) a Anei
Blandiana, „soul” artistic este,
desigur, un intolerant. El nu
va accepta sintagme obscure,
sentimente tranzitorii, ges-
turi de compromis: „Vreau
tonuri clare, / Vreau cuvînte
clare, / Vreau mușchii vor-
berilor să-î simt cu palma.”

În versuri de un lirism in-
egalabil, indică, aici, o auten-
tă emoție transfiguratoare.
Cîșc: „Pîrîinți fac totul
scîndă pentru noi — / Ne
nașc și pe creșă mai mari de-
cît ei / Rămîn apoi cu dis-
creție în urmă. / Nu ne de-
ranjează de obicei. / Li-e
rușine că sînt prea bătrînii,
prea bătrînii / Pentru noi
prea modesh și prea simpli
pămînti. / Vinovați pentru
timpul pierdut / Ne priveș
în tăcere cuminți / Apoi își
mută privirea în stea. / Cînd
să-î născă de cer se sub-
le / Și oșerii, nu pregătă o-
șerii / Să ni se așeze în
pămînt: temelie”. Un aer de
veritate, de lirică combus-
tăscă cu grîș, se degăș
din acest elegia înfiorat,
transmis, pară, în soapă.

NICOLAE BALTAĞ

Ziua petrolistului

(Urmare din pag. 1)

Pitești, rafinările de la Brazi, Ploiești
sînt cele din municipiul
Gheorghe Gheorghiu-Dej — sînt cî-
teva din unitățile mai vechi sau mai
noi al căror aport la realizarea
păște prevederi, în aceeași perioadă,
a peste 42 de milioane forat,
la livrarea peste sarcina de plan a peste
21.500 tone benzină și 9.840 tone uleiuri
minerale în așeză pe cele mai bune
locuri din țară. Și dacă toate aceste evi-
dente rezultate pozitive au fost posibile,
ele se datorează, fără îndoială, eforturilor
efectuate în cadrul fiecărui loc de produc-
ție, răspunzîndu-și cu care fiecare membru
al colectivului de lucru își privește pro-
priele sarcini.
Forajul cu electroburul, cu jet sau cu
apă, forajele cu fluide speciale pe bază
de emulsie — metode noi aplicate, au

stras după sine creșterea volumului de
lucru extras. În afara caracterelor de
natură tehnică, operațiunile presupun
o doză importantă de îndrăzneală pro-
fesională, îndrăzneală susținută de bagajul
de cunoștințe și experiențe capabile să
facă față unui astfel de solicitări. În a-
ceastă ordine de idei, trebuie remarcată
activitatea în domeniul cercetării racor-
date la cerințele producției. Iată, spre
exemplu, optimizarea cimentărilor pri-
măre prin introducerea de noi metode de
cimentare a buranelor în zona produc-
tivă, elaborarea de rețete noi de pastă de
ciment, combaterea, prevenirea și rezolu-
tarea pierderilor de circulație.
Anul acesta, mai mult ca pînă acum,
principalul instrument a cărui utilizare a
propulsat pe făgusul eficienței activității
omenilor sîndelor l-a intruchipat, indis-
cutabil, așezarea pe baze științifice a pro-
ducției și a muncii. Se impune a fi men-
ționate dintre soluțiile regește din studiile
respective, cele urmîrind menținerea pre-
stărilor de strat la majoritatea scîlășimă-
telor noi și metoda recuperării secundare

prin injecție de fluide în strat la scîlășimă-
tele în exploatare.
Stăruință și făcîut eforturi însemnate pen-
tru dezvoltarea industriei de prelucrare a
petrolului. Comentariu cu moderare
instalatăilor, pe harta economică a țării
au apărut instalații noi la Brazi, Teleajeneș,
municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pa-
ralel cu creșterea capacității de disti-
lare primară s-așz, întrodusă procedee
adevate de prelucrare secundară.

În perioada care urmează, muncitorii,
tehnicienii, economiștii și inginerii care
sînt deșășoară activitatea în industrie
petrolului au în față sarcini sporite. Re-
zultatele de pînă acum ne dau convingere
că ele vor fi îndeplinite, că munca pe-
trolistilor va constitui în continuare puște-
de solidaritate în efortul unanim al
poporului de a da viață prevederilor Con-
gresului al IX-lea al partidului, de a
urma neabătut hotărîrile de mare însem-
nătate stabilite de Conferința Națională
a P.C.R.



Vera Căruș

PREMIERELE CINEMATOGRAFICE ALE SĂPTĂMINII VIITOARE

17.30 — Pentru copii: Lanterna
magică.
În cuprins filmele:
„Proște omenescă”;
„Povestiri pe malul a-
pei”.

18.30 — Stadion — emisiune de
actualitate sportivă.
În cuprins: Film docu-
mentar „Sărîtură de la
trambulină” — Galeo-
scop sportiv în imagini;
Poșta emisiunii.

19.30 — Mult e dulce și frumoa-
șă. Emisiune de limbă
română.
Tema: Cuvîntul și leto-
ria.

19.30 — Pentru școlari: Acașă
la... Teia Dacia.
19.30 — Telegazeta de seară.

19.50 — Buletin meteorologic.
— Publicitate.

20.00 — Tele-enciclopedie.
În cuprins: Radu Tudor
iran vorbind despre o-
pera sa; Serangeti; Core-
graful Roland Peștă (III).

21.00 — Coordonată urbană.
21.10 — Jocurile Olimpice '68 la
Televiziune.

21.20 — Film artistic: „Viața în
doi”, o producție a stu-
diourilor din R. D. Ger-
mană.

22.10 — „La ceas de zi, în mieș
de noaptea...”
Emisiune muzical-coro-
grafică cu lîncea Cerba-
ceș, Sonia Crușeru, Ma-
ria Mitrașca, Cristina

TELEVIZIUNE

SIMBĂTĂ 5 OCTOMBRIE 1968

18.30 — Hamel, Cristina Dan,
Constantia Drăghici, Ion
Tugearu, Victor Vlașe
și formația condusă de
Sile Dinicu.

21.50 — Invitatul nostru.
Jacques Hustin — film
realizat de studioul de
Televiziune.

23.10 — Telegazeta de noapte.
23.25 — Închiderea emisiunii
programului I.

PROGRAMUL II
18.30 — Festivalul internațional
„Teamă muzicală eu-
jeană”. Transmisiunea
concertului de deschide-
re susținut de orchestra
Filarmonicii de Stat din
Cluj.

Dirijor Mircea Basarab.
În program: Concertul
pentru orchestră de
coarde de Sigmund
Todută; Concertul pen-
tru violă în Re major
de Johannes Brahms.
Solistă Wanda Wilkoni-
ska (Polonia); Simfonia
III-a de Arthur Ho-
neger.

21.00 — Coordonată urbană.
21.10 — Jocurile Olimpice '68 la
Televiziune.

21.20 — Film artistic: „Viața în
doi”, o producție a stu-
diourilor din R. D. Ger-
mană.

22.10 — „La ceas de zi, în mieș
de noaptea...”
Emisiune muzical-coro-
grafică cu lîncea Cerba-
ceș, Sonia Crușeru, Ma-
ria Mitrașca, Cristina

22.45 — Roman folclor „Feryate
Saga” (IV).

23.35 — Închiderea emisiunii
programului II.

R
E
P
O
R
T
A
J

O țară reprezintă, printre altele, nu numai fascinația unui popor, a unei culturi, dar și o dilemă artistică. Spaniolului, francezului, italianului de azi îi este greu să indice, într-un test de câteva minute, care sînt principalele monumente definitorii pentru spiritul locului, care sînt acele cartele ale spiritualității acestor popoare fără de care cunoașterea ar echivala cu o lacună. Asemenea dificultăți ni se pun și nouă. Ce să recomandăm pentru un prim vernisaj estetic tînărului cititor? Un monument sau un oraș e o carte cu file de piatră, cel mai adesea o carte de căpăți. Sînt monumente nelipsite în biblioteca memoriei noastre, iar o bibliotecă are un criteriu particular de selecție, cel al gustului personal.

Un monument e o ediție princeps de istorie și spirit. Dar raritățile bibliofile au posesori cu nume, pe cîtă vreme monumentele arhitectonice sînt la îndemina oricui, frecventabile prin simplul gest al pășirii într-o incintă. Nimeni nu ne oprește să vizităm Biserica Neagră, Putna sau Voronețul. Dar cu care să pornim mai întîi? De unde să începem, ca să putem înțelege un spirit, ca să putem deduce particularitățile unei culturi, marca unei fizionomii spirituale care definește un popor?

In cele ce urmează, propunem un pseudo-ghid la îndemina cititorului care, mai puțin inițiat în tainele arhitecturii și artelor plastice, caută un fir, urmărește — străbătînd geografia țării — acea idee care, înlănturînd niște semnificații, unifică totul sub efigia de bronz și piatră, de emailuri și smalturi alese, care se cheamă — artisticeste — România.

E o propunere de ghid care poate constitui, și trebuie să constituie, obiectul unui dialog. Un dialog pe care nu numai noi, dar și cititorul îl poate angaja cu altcineva, cu un prieten sau cu un vizitator străin care formulează aceeași întrebare: de unde începe, artistic, această țară?

1. Țara cea veche a început de la o prispă de lemn

Dacă peste cincizeci sau o sută de ani mă gândeam, parcugînd filele unor itinerari — cineva, un strănepot sau un străin, zburînd peste culmile acelorși munți, populate cu splendide așezări turistice, străbătînd autostăziile ce vor despică gesurile, cu salbele lor de orișeie cîmpenești, plutind spre Delta care va fi un fericec parc modern, dacă cineva ar căuta să-și închipuie cum arătau primele incinte de viață ale omenilor noștri — și dacă n-ar exista aceste prime monumente care sînt casele țărănești, aceste vetre în care s-a aprins și prima scintile de artă — strănepotul sau străinul ar trebui să recurgă la fantezie. El ar deschide din nou marea carte a baladelor, ar reciti cu o sponă laare aminte „Balagul” și bătrînele file ale lui Dimitrie Cantemir; ar asculta cu reculegere doina — ca să fotografieze viața și prispă; ar urmări cu fier sîrului „Clocitiei”

— ca să trăiască zveltelea cullei și a bisericii de lemn; ar poposi poate prea îndelungă vreme lângă stîlpii, pietrele, păsările lui Brăncuși — ca să dezlege și să priceapă ce forme măiestre ale unei originale și străvechi civilizații s-au sublimat în toată această ocomară a spiritului nostru.

Acești strănepoți s-ar găsi, asemenea noii acum, la răscrucea patetică în care se află arheologul de azi, rivînd să ajungă la chipul îndepărtat și legendar al civilizației dace, după urmele pe care le mai păstrează memoria țării. Un tînăr arheolog clujean îmi povestea, nu demult, cu cîtă emoție a dezvelit rămășițele unei stîne dace, poezie regală, de pe Dealul Grădiștei. Un alt cercetător, de la Piatra Neamț, îmi arăta cu tulburare cîteva urne din pămînt ars, în care se mai păstrează cenusa strămoșilor noștri din Carpații de Nord. Lîngă hasoreleferurile de la Adamclissi, am încercat adesea să deduc și să proiectez în spațiu chipul acestui strămoș se-

ver și cu ochi senini, încercînd să-i desenez trăsăturile, să-i ascult glasul, să-l realez în fideletniciri, obiceiuri, rituri. Fiul prins din calerul vremii prea adesea se rupe, închipuirea hate în gol.

Să aibă aceeași soartă civilizația populară, atît de apropiată de noi, singura verigă de legătură cu acel trecut depărtat? „Temerile acestea, exprimate chidva, sînt justificate numai în parte. Cu tot noianul marilor prefaceri care au modificat priveliștea țării, civilizația populară a trecutului mai dăinuie încă. E drept, trebuie să fim preveniți ca s-o descoperim. Este locul pe lîngă care trecem cel mai adesea: casa de țară, cu prispă ei de lemn. Deși civilizația de azi a satului o înlocuiește, strămutîndu-i inventarul la muzeu, ea e menită să treacă intactă în viitor, deși viitorul se îndepărtează de trecut cu viteze cosmice. Acest viitor îl putem urmări, de pe solul acestei clipe, de pe tărîmul acestor transformări fantastice care primenesc societatea noastră, doar prin efectul Doppler al închipuirii.

E prezentă, lîngă această prispă, toată țara cea veche de plugar și păstori, cu mișcarea ei milenară, cu brăzdele pe care le-au tras transhumantele din Carpați la Mare. Această idee crește și se amplifică din popas în popas, oriunde ne-am oprit, oriunde ochiul nostru înțirte căutînd semnificația unității de ființă, gînd stîl de la primul stîlp bătut în Maramureș, la prispă înaltă a casei din Argeș sau Neamț, pînă la acoperșul căsutei din cîmpie care repetă, prin relieful semet, amintire-

rea muntelui de la origine, dînd întregului unitatea de armonioasă ființă, de casă unică a unui popor.

Această prispă de lemn o revăd de fiecare dată — și vă invit s-o revedeți — cu emoția legendei. Este una dintre casele pe care le veți găsi și la Muzeul satului, iar această casă e într-adevăr casa legendei. Poposiți la prispă ei! E casa aceluia faimos Moș Văsăi a lui Ion Cobuc, nume cu genealogie de cronică, casă durată din nu mai puțin de 30 de tone de stejar falnic, din copaci ce vor fi fost tineri la vremea descălecatelor. E o corabie arhaică, cioplită numai din bîrdă, încheiată din cîteva blăni urieșești, prinse cruciș în „cîtel”, care se putea desface de la tîlpi la acoperș și realcătuit, după voința stăpînului, pe oricare urmă de deal. Poarta? Masivitate și grație. Un singur trunchi de stejar, lung de 6 metri, sprijinit ușurel într-un „purice”, ca s-o poată deschide și un copil. Cine e meșterul? Din fericeie, îl știm. Ca și stăpînul, el pogorâră dintr-un lung crîng de meșteri, iar hrissoul casei, pomenindu-l, îi alătură și pe înaintași. Este „Olea lui Sîntea lui Ion cu femeia sa... și încă era șchioapă de un picior și a fost musai să ridice că da cu mușca săcurei pe ea”. Crîmpei de basm, început de casă sau început de istorie...

Aici, lîngă casa lui Văsăi, ne aflăm, de fapt, în creștetul țării vechi. Și te invit din nou, tineri cititor, să revezi această casă de la Muzeul satului!



4. O CE IN CU CARPA

Să revenim la o idee a acestui ghid: monumentele sînt aieve, iar slovele alcătuitoare adesea adevărate cărți de piatră.

De fiecare dată cînd trec prin

geografia

2. Pe culmile Carpaților, lîngă Casa Mioriței

Să coborîm mai la vale, din Maramureș pe cele două șiruri de munți, pe Apuseni sau pe Carpații Moldovei, cîntînd o altă prispă care să se lege cu această casă a descălecatelor, adăugînd în lanț încă o verigă. Această verigă o putem regăsi pe toată aria Carpaților, fiindcă marea prispă de lemn al casei noastre obiective sînt Carpații și fiindcă fiecare casă țărănească reproduce în mîo această îndestit fabuloasă de piatră și lemn.

Vă propunem, tocmai de aceea, să regăsiți modelul casei coborînd din Cîmpul lui Neag, care se află tot la Muzeul satului. O veți găsi în toată țara Hațegului; modelul ei se pierde, poate, în negurile protoantice, fiindcă modelul ei este incinta fortificată. Această casă e o fortificație pusă pe temelie de bolovan, ca și Sarmizegetusa, în vecinătatea căreia se află zidul. Nu-ar putea care glori arheologul tocmai aici sugestia edificatoare despre celebra stîncă dăc, dezvoltată de curînd, de care tulbură cereetăntoral clujean? Dai ocol alcătuirii masive din trunchiuri, bați, nu poți intra. Înalturi, în curtea în care e pusă casa, stînt și oia, dar și oia.

Săpîta, stăpîta, / Mai cheamă sînt cineva. / Una dintre casele Mioriței? Sîntem și aici tot pe tîrîmul legendei.

Ea se înalță cu înălțime, strînd peste săi capul de țară, unde — la Sîntea, să zicem — casa modelului din Apuseni ținește ca un obiect al culmilor, înălțînd cerul cu acoperșul țurcan, cu strășniile trase pînă în orbitele ferestrelor ei palme. Dar orbitele sînt acroate, iar stîlpii stînt cu meșteșug ciopliți. Casa modelului, una dintre casele vremii năprance a Ianului, monument al aceluiași arhitecturii populare

care este matricea artei noastre edile, privește lumea prin ferestrele frumuseții. Vă invităm să-i recunoașteți modelul pretutîndeni în Apuseni.

Dar să coborîm la vale, pe versanții Carpaților, unde intră în lucru și alte scule, instrumentele fine și ușoare ce rîndeau, sfredelul, tesla, dalta, cuptoarea și fierăstrăul — care fac din lemn bîrdă. Arhitectura se răsfășă în motive, forme, ritmuri, polifonie, ca și deslușirile împovărate de livezi și vii, les în față, zîmbitoare, balcoanele cu stîlpi înflorați, cu dantelăria pridvoarelor, streșinilor și ferestrelor care se leagă într-un singur brîu, din Neamț și Vrancea pînă la Argeș și Gorj. Bisericiuțele sînt zvelte, ele zboră cu turia pînă în azur, dar sînt împodobite, ca și casele, cu pridvoare și balcoane traforate care le dan înfățișare de mirese. Credința n-are nimio apăsător, terifiant, rugămintea exprimă același suflet candid, senin, iar cînd apare zidăria de piatră, aceasta se umple cu zugrăvelli măiestrite, ca la Sucevița sau Voronețul, sau ca la bisericile mocănești din Țara Făgărașului. Ca și lemnul, piatra se supune aiei celestăi canoan de artă. Priviți eresia, priviți ghizdurile ființelor, priviți pietrele de moară — unde mîna omului și mîna geologiei se întîlnesc în efecte de artă supremă. Sîntem într-o țară a monumentelor. Sîntem în țara lui Brăncuși!

Ținerea prietone, popostește cu prietenul sau cu călătorul străin lîngă această prispă de lemn. Arătați că ne tragem din niște crînguri de artiști și de meșteri care se pierd în negura ferestrelor, arătați că toate acestea crînguri de meșteri alcătuite, de fapt, un singur popor. Gîndindu-te la timpul cînd și la febul în care au construit ei, sub asprărea vremilor de foc și rîșipă, și se tale răsuflarea. Casa lui Moș a lui Văsăi a fost durată ca o corabie, ca să se smulgă din loc la valurile mari și să poată prizoni la alt tărîm. Mi s-a povestit despre o veche bisericuță din Vlașca, pusă pe roți și trasă de două oișți. Ce generozitate, ce curaj, ce apriță nădejde în viață vor fi avut acești oameni care, în asemenea vreme, au încrustat artistic nu numai fluralul, dar și lingura pentru scribit amarul! Ce sînt în stare asemenea oameni să ducere în viitor!

Să-l rememorăm, în această încheiere de pridvor țărănesc, pe marele poet al eternității rurale care e Lucian Blaga:

...Via e seară. / Sufletul satului ființe pe lîngă noi, / ca un miroș efios de țară tăiată, ca e cădere de fum din strășni de paie, / ca un joc de lezi pe morminte înaltă.

Ascultîndu-l, am sărit peste acele accente prozodice ale reliefului nostru care sînt bisericile de lemn — săgeți trimise eternității din arcul aspru al Carpaților, și pentru a reconstrui o legătură spre o altă vîrstă a țării, să ne oprim la Densus.

3. Mesajul arhaic în piatră de la Densus

Dar pentru aceasta trebuie să poposim în țara Hațegului. La nord-vest, în munții neguroși, dormitează, acoperită de păduri, acea enigmatică Sarmizegetusa a primilor regi ai neamului, iar prin contrast, în plină cîmpie, la Ulpiu, se răsfășă în soare cirul lui Traian, reconstruit amintirea Italiei de bănușă pe lîngă care se preumblă azi, ca și în urmă cu secole, același țărani cu strale albe încheinate cu negru, biruitori după înfrîngerea de acum două mii de ani. „Infrîngerea” lor a zămislit neamul. Iar din acest punct, Hațegul mi se pare o obrișie de țară, o obrișie de civilizație ca și casa lui Văsăi din Maramureș, ca și zimburl din stema Moldovei, ca și Tabula Traiană, ca și monumentul de la Adamclissi, lîngă care adesea mă opresc în reculegere, proiectînd în spațiu chipul aceluia strămoș sever și cu ochi senini, încercînd să-i desenez trăsăturile, să-i ascult glasul, să-l realezăm în fideletniciri, obiceiuri și rituri.

Toate sînt monumente ale obrișiei noastre, certificate în piatră ale origini, dar am preferat să ne oprim la un monument mai apropiat de noi, la un monument al minilor noastre, iar acest monument nu e altul în întregă țară decît biserica arhaică din Densus.

Biserica a fost zidită, după cum ni se spune, în zidul, nu departe de fosta capitală a Daciei romane — „Colonia Ulpiu Traiana Sarmizegetusa” — pe „o terasă situată pe malul stîng al rîulețului Densus, în apropiere de drumul roman care lega Drobeta de Farolissum”.

Dar un alt eveniment a prezidat prima legitimare arheologică a edificiului, și acesta e luavăză țără. Dintre „monumentele” de lemn care au înfruntat năvălirea, unul dintre puținele care a durat va fi fost și această biserică din Densus. Să ne oprim, deci, la ea cu reculegere, fiindcă aceste ziduri legimează nu numai o împotrivire a brațului, o împotrivire cu oștile primilor noștri cneji și duci militari, ci și o împotrivire de piatră, o împotrivire care semnifică, peste negura unor veacuri obscure, nașterea unui nou popor. De ce îl invităm pe pelerinul de azi la un popas de reculegere? Fiindcă aici, la Densus, în carnea arhaică de piatră a acestei clădiri, omul contemporan își va recunoaște și citi istoria, devenirea noastră din treaptă în treaptă ca neam, măsurată în chip fericit, printr-un monument pe cît de original pe cît de important ca simbol.

Opriti-vă, deci, la Densus! Veți regăsi, în scheletul zidului, vertebrele intacte ale monumentelor romane de la Sarmizegetusa; veți regăsi aici, ca într-un muzeu juridic al arhitecturii, pietrele legimilor romane care au întemeiat Dacia. Nu e o metaforă; veți regăsi aici acele cărămizi cu inscripția oltarilor romani care au întemeiat edificii publice și cetăți, materia edilă

care echivalează cu cărămizile genetice ce stau la temelia latinătăii noastre în spirit. Cărămizile sînt de lut, iar lutul e bine ars. Sînt arse la dogoarea geologiei pietrale, masivele pietre, paralelipede de gresie și granit ce urcă din treaptă în treaptă pînă în turia care ținește masiv și zvelt, atingînd cerul.

Analiza arhitectonică e dificilă, însuși istoricul ezită în a determina cu strictețe stîlul monumental, istoria și obrișia lui. Nicolae Iorga și Gheorghe Balș datează construirea monumentului în secolul al XVI-lea, deși V. Vățășianu socotește că cea mai pozitivă datare a bisericii pare a fi ultimul pîrtar al secolului al XIII-lea. De aceeași opinie este și Grigore Ionescu în „Istoria arhitecturii în România”, care antedatează monumentul, identificînd niște refaceri din al XIII-lea veac. Și totuși, impresia de arhaicitate este primul act autenticabil al vechimii, act autenticabil recent, prin săpăturile arheologice care datează construcția cu mult înaintea primelor monumente romanice din Transilvania, legînd astfel acest monument de primele monumente paleocrestine.

Dar nu paleocrestine vor fi fost care și primele noastre biserici de lemn? Ele n-au durat, deși temelie de piatră care atestăz noua credință se află — descoperite de arheologii — nu numai la tărîmul Mării Negre, la Trophaeum Traiani, la Tomis sau la Histria, dar și în Transilvania postaureliană, acolo unde le-au identificat cercetările din ultimele decenii. Temeliile acestor construcții, temelii ale romanității, se află, încă nedentificate, pretutîndeni, și se poate spune că pe aceste temelii încă nevizibile se înalță splendoarea bisericilor arhaice de lemn, al căror prim echivalent în piatră îl veți regăsi în țara Hațegului, poposind la Densus.

Ghidul ne spune: „Meșterul care a reclădit biserica de la Densus a construit partea superioară a monumentului inspirîndu-se din arhitectura romanică a unor monumente zidite, în Țara Hațegului, în aceeași epocă (Sirei, Sîntă Măria-Orlea). El nu a alipit pur și simplu elemente noi, fără a avea cunoștință de arhitectură, ci a realizat o legătură organică între zidurile ce se mai păstrau în partea inferioară a monumentului și cea superioară adăugată, atît din punct de vedere structural cît și al compoziției volumelor”.

Explicația tehnică pare să confirme prezența noastră afectivă, atestînd faptul că monumentul leagă țara arhaică de țara nouă. Edificiul pare o cazemată primitivă a credinței, ca și odinioară Sarmizegetusa, un stîlp de artă ori o rugăciune ale cărei cuvînturi sau sonari melodice sînt alcătuite din toată materia de sînge și zbatere a acestui pămînt — materia geologică și materia istorică, natura și arta, voința și spiritul — din acea structură organică din care se zidește și prin care se apără ființa unui popor.

Brășov, am sentimentul că sînt foiesc o astfel de carte, o carte cu file de piatră, o carte cu slove curioase de argint și fier, o carte cu începuturi de rînd marcate prin monumente, acele majuscule arhitectonice care sînt aici cu zecile și care te închină prin nobetea lor.

Cum am mai spus-o, un oraș vechi e o ediție princeps de istorie și spirit, cu secrete care scapă ochiului turistic, cu revelații de frumusețe ce se destăinuie nu numai arhitecturii sau istoricilor, ci și celor mistuitori de patima vechimii scrisă în piatră. Nu poți avea în bibliotecă nici Florența, nici Toledo, nici Colonia, nici Delft-ul, dar ispită de a trata un oraș ca pe o carte, consacrandu-i nu niște însemnări de călătorie ci o recenzie, este cu atît mai stăruitoare cu cît nouă, prin vitregie istorică, ne-au rămas puține orașe-mont, opt, orașe-istorice, orașe-muzeu. Lîntre acestea, multe-puține cîte sînt, Brașovul și încă vreo cîteva, la care nu vom poposi aici, o cupul locul de frunte.

Căutînd locul în care să înfiș compasul, pentru a da ocol pămînturilor românești, descopăr Brașovul. Căutînd punctul ideal de așezare a unei cetăți, pe care Carpații s-o ocrotăză strălucit, prin contrafortii naturali de piatră, descopăr tot Brașovul. Căutînd locul care să unească într-un singur focar toate drumurile țării, de la nord la sud și de la vest la est, găsesc tot Brașovul, această poartă istorică a celor trei provincii românești. După ce ne-am oprit în pridvorul acestei țărănești, la primele biserică în piatră, la cuișă, să ne oprim în acest oraș de temelie, oraș-cunună, oraș-cheie pentru geografia monumentelor pe care o propunem.

De ce ne oprim la Brașov, înainte de a poposi la o altă cetate de apărare din trecutul nostru?

Nu sîntem singura țară cu cetatea de scaun strămutată din loc în loc și din veac în veac, și nici singura care și-a aflat după multe și grele oculte centrul de gravitație istorică și socială. Ba, am putea spune că, față de Spania, care și-a plimbat principiile de la Marea Cantabrică pînă la Mediterana, din Sevilla și Granada pînă la Toledo și Madrid, că — strămutîndu-și necontenit scaunul vovoleod — provinciile românești s-au aflat mai repede și mai deplin unele pe altele sub semnul unității de naștere. Ele au comunicat din totdeauna, ele s-au rugăsit și s-au recunoscut a fi tot una, ele și-au durat din timpuri străvechi o poartă de civilizație aproape de punctul unde cele două șiruri ale Carpaților se întîlnesc, iar această poartă s-a numit și se numește Brașov.

Este motivul pentru care poposim aici, în această propunere de ghid al monumentelor.

Dar Brașovul e mai mult decît un oraș-monument. Mai mult chiar decît o cetate de scaun, acest oraș este o cetate-simbol a celor trei provincii, atestînd, prin arhivele ei, mai temeinic decît zidurile prea adesea risipite, nașterea și creșterea tuturor cetăților românești care ne-au fost în vreme capitală. Ca un vrednic și credincios cronicar, Brașovul a ținut socoteala anilor tuturor cetăților noastre — Cîmpulungul și Baia,



Biserica Neagră (sec XIV—XV) și Turnul Negru din Brașov

altă verigă: culele. De la casa de lemn care poate fi totuna cu biserica maramureșană de lemn, cu biserica de lemn a lui Dragoș...

cule. De tipul clădirilor răspândite în țările balcanice vecine, ele cuprind de obicei un parter cu ziduri groase, slab luminate...

5. PARAPETE DE PIATRĂ PE DEALURI: CULELE

ristul. Acesta din urmă caută mai ales mărturie istorică. Li vom spune că această mărturie este consemnată în balada noastră...

rie unor altor pagini de istoria românească, ce împătă aici, la Craiova, măreție de edificiu.

Dar cula nu e numai un zid al istoriei, ei și o mărturie de artă. Să poposim, pentru a înțelege gândul edilului, la Măldărești...

De unde vine grația indicibilă a acestor solitare apariții în orizontul de streașini țărănești, acele streașini și pridvoare la care am poposit adineauri...

ul hotarelor. Dar zăbind-o de departe ea pe o fecioară, năvălitorul nu are acces apropiindu-se, fiindcă zidul e compact, fără intrări și ieșiri...



Construcția socialistă înseamnă, în același timp, creație și valorificare istorică. Nu este gest de pietate ceea ce se întreprinde...

TATE NUNA ȚILOR

Siretul și Curtea de Argeș, Tirgoviești și Suceava, Iași și București — rămânându-le în durată pe toate, teafără și mândră...

Dar primul nostru document de limbă românească, cea scrisoare a lui Neacșu prin care se vestea pericolul unei invazii turcești...



Muzeul satului: casă din comuna Curtisoara-Gorj (anul 1800)

Răsoiesc niste pagini... După bisericele maramureșene, de lemn, după biserica de piatră de la Den-

Restaurarea unui monument înseamnă, adesea, o deshumare pe verticală. Frumoasa zeită albă, Dragomirna, adormită în pajistea ei...

toată întinderea pământului românesc, unitatea artei și a simfoniilor noastre.

Cineva ne-ar putea întreba: de ce n-am poposit mai întâi, de vreme ce tot ne-am oprit în Moldova, la Homor, Arbure sau Voronet, sau la Sucevița...

Fiindcă în rândurile acestea nu ne-am propus un rond asupra picturii murale, ci un rond asupra monumentelor de arhitec-

torsată cu vigoare, înfăoșară decorativ monumentul de câteva ori, punind pe zidurile lucii singura podoaabă. Capricioase și delicate podoaabe acoperă numai turla. Eliberarea suprafețelor laterale de coșcovala veche a făcut să țigănească dintr-o dată această turlă...

Mi se pare magnifică gândirea care a dat ființă acestui edificiu. Arhitectul va fi fost un iubitor al liniilor pure, un pasionat al ideii de zhor, fiindcă prin întreaga sa elevație Dragomirna pare un monument al zhorului...

Turla singulară modifică ideea de zhor, însurubindu-se în azur prin arabescurile ei. Dar din turlă s-a născut un alt monument, lăză care vom poposi.

Ca să-l regăsim, va trebui să străim de lângă Suceava tocmai la Iași și să ne uităm o dată cu Paul din Alep, care scria în anul 1655: "Toată lumea este de acord să spună că nici în Moldova, nici în Tara Românească, nici în țara Cazaclor, nu este vreo biserică pe potrivă acesteia fie în împodobire, fie ca frumusețe... Este toată din piatră cioplită, iar pe dinafară este sculptată în mod iscusit, ceea ce uimește mintea celui ce o vede".

Monumentele nasc monumente. Iar genealogia monumentelor este genealogia în piatră a unui popor. De la strămoși — de la acele protomonumente artistice, dădă putem să le numim așa — putem sări prea lesne la moși, iar de aici la unchi apropiati sau la frații de zădărie și epocă. Din turla Dragomirnei, văzută prin oculoara casei țărănești, se și zărește pridvorul înflorat de piatră al Mogosoaiei și al Hurezului, cerdacul de artă al domniei lui Constantin Brâncoveanu.

7. DIN CERDACUL ARTEI BRÂNCOVENEȘTI

mbrăcată și ea în așche, pusă sub focul de raze ale acestei vremi, cititoria brâncovenească ni se înfățișează, după două secole și jumătate de întrerupere a acestei zidiri, drept o continuare a unui timp renașcentist.

De la Dragomirna și Trei Ierarhi trupe spre noi o înflorescență. Ne putem opri la Mogosoaia, la Hurez, la Potlogi, la Craiova, la Brâncoveni, la Doicești, la Făgăraș sau Sîmbăta, în Ardeal, ca și în altele locuri ilustre prin edificiile de artă care au ridicat la strălucire o epocă...

Parte a edificiului nostru istoric, în continuarea unei tradiții constructive încă și mai vechi, cititoria brâncovenească se întregărează prezentului ca un reper și mai apropiat pe fundalul de schele al țării, într-un raport de reciprocă valorificare cu edificiul de azi. Pomind de la cerdacul casei țărănești, trecând prin cerdacul de culă, ne oprim sub arcul bolților brâncovenești ce ni se par și mai deschise către această vreme.

Ne oprim la Hurez, în Tara de peste Olt, ne oprim într-un răstimp de pace și lux. Ne oprim, de fapt, nu aici, ci la începutul cronicei lui Vodă Constantin:

"Mulle și vrednice de auzit istorii sînt de faptele ce s-au întimplat în zilele domniei lui Constantin Vodă Brâncoveanu, care mă voi nevoi a le scrie cât voi putea" — spune cronică. Ca și Ștefan al Moldovei, ca și Rareș, ca și Vasile Lupu Vodă sau Matei Basarab, domni intrati de mult în cimentul timpului din care și-au dăruit monumente, acest domn e în primul rînd cititor, învrednicindu-se a ridica țara lui, în timpurile amarnice, la unison de dezvoltare cu civilizația și cultura de care această țară ținea. Prevenim, de altfel, cititorul tînar că toate aceste monumente în care l-am invitat a intra țin nu numai de timpul țării, ci și de marele timp al progresului și artei, de care nu ne-am rupt și pe care l-am sporit cu priceperea și harul nostru.

Cit de grea va fi fost această lucrare brâncovenească și ne-o spune chiar cronică, și nu cea datorată penei băștinase, ci chiar și pana străină. Ne-o mărturisese Antonio Maria del Chiaro, principalul și dezinteresatul cronicar străin al istoriei românești din acel veac:

"Moldova și Valahia trebuiesc privite ca două corăbii pe o mare în furtună, unde rar se bucură cineva de liniște și de odihnă..."

Dar fiindcă iscusit această balanță folosind în pricepera și tact totuși contradicțiile evului său, voievodul — ca și ceilalți voievozi pe care nu l-am pomenit pînă aici și care și-au legat numele de edificile de temelie ale țării — reușește să dea acestui pămînt un răstimp creator de construcție și cultură.

Arta brâncovenească dă expresie acestui timp, prin toate însușirile ei. Ea este caracterizată, în construcție, printr-un simț echilibrat al volumelor, logodind în același edificiu multiple tradiții și influențe. Se reia astfel, la dimensiune de palat, etajarea culorilor olteneste, balcoanele devenind vaste loggii, iar stilpii adevărate coloane, ca la palatele de la Potlogi și Mogosoaia. În ceea ce privește decorația, monumentele epocii lui Brâncoveanu

veau stat poate cele mai bogate. Reîntîmăm discurile smălțuite care făcuseră splendoarea edificiilor epocii lui Ștefan, reîntîmăm decorația murală care ne amintește pe aceea a bisericilor din epoca lui Rareș, reîntîmăm bogata sculptură în piatră care a făcut faima monumentelor epocii lui Vasile Lupu, toate rețopite într-o expresie nouă în care se regăsesc influențe renașcentiste, baroce și orientale ce concurează la emanciparea unui stil original — stilul brâncoveneșc.

Oprim rîndul nostru aici, cu promisiunea de a-l relua, pe firul unor alte monumente, într-un viitor apropiat. Într-un asemenea rînd, excesiv de sumar, omisiunile sînt fatale, acceptate de la bun început, cu conștiința unui sacrificiu. Unde figurează Putna sau Cozia — ne va întreba cineva — unde Neamțul — cetatea sau mănăstirea — unde edificiul legendar al Mesterului Manole?...

Mitul unui erou-constructor n-a lipsit la noi, dintru început, așa cum n-a lipsit mitul eroului păcător. De primul mit, de mitul cititoriei ține și acest erou al construcției socialiste care se leagă azi, tot mai temeinic, de întreaga sa ascendență legendară.

6. ZEIȚA ALBĂ DE LA MIAZĂ-NOAPTE

turk, iar toate monumentele de arhitectură Dragomirna ocupă un loc primordial, ca și pridvorul lăzăre de lemn sau biserica din Densuș.

Oprim-o mă lași mesterii care restaura Dragomirna și ob-servăm înțelegerea gestului lor, înam înțelegat dincoace:

— De ce lucrăm astăzi de toată ziua?

— Ca să n-o trîmăm breucă. Ca n-o scutim la lumină așa cum a fost, n-o sălăgăm, și o simțim numai, cu mîntărie.

Capcovala a fost înălțată migălit, pînă la rădăcina ei. Au strălucit din nou pereții, cu lăna lor pură, cu lumina lor blîndă, cu lumina lor, de monedă.

Monumental are o elevație unică, e mai zvelt decât biserica din Densuș, pare o lăcășă de piatră ridicată spre cer, simbol al omului în întregime exprimată cu o riguroasă arhitectonică de senzație elastică. Vîntul pare să se zădărească în jurul ei, să se zădărească în jurul ei, să se zădărească în jurul ei, să se zădărească în jurul ei.



MONUMENTELOR

Cînd ne gîndim la Brașov, ne gîndim la acest homo faber, la această inimă-frunză care ne trimite, pe streașina codrilor carpatici, spre toate cetățile și monumentele noastre, de la Tirgoviești la Suceava, de la Curtea de Argeș la Iași, de la Alba Iulia la Siret, de la Densuș la Dragomirna...

SATIARA

UMOR

POST SCRIPTUM LA...

MOTANUL INCALZAT

Strălucitele succese ale Motanului încălzit stărniră o mare vîlvă în rîndurile neamului pisicesc. Mitele și cotoii din întreaga împărăție nu mai aveau decît o singură dorință — să semene cit de cit cu cea mai celebră dintre felinile domestice. Și dacă isprăvile sale erau greu de imitat, înfățișarea îi putea fi lesne copiată.

NICOLAE MINEI

poem de dragoste: Articollul 16, paragraful B, aliniatul e — Dimensiunea minimă a unei perechi de pantofi, mocasini, ghete, cizme, galosi, șoșoni etc. va fi numărul 12.

— Știi mata de cînd datează regulamentul ăsta? De pe vremea cînd încă nici nu se născuse străbunica bunicii de tată a pisicii favorite a lui Tutankhamon. Și mata vrei să-ți schimbi apa, de pe o zi pe alta, de dragul modei noi?

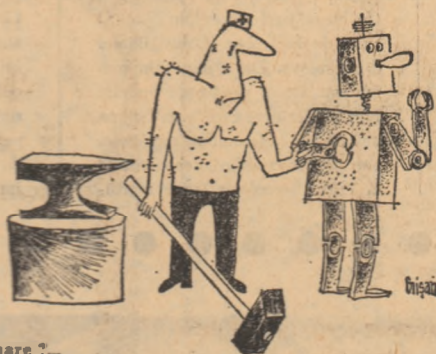
MELCUL FABULĂ

de AUREL BARANGA

A ajuns simbol de lene Bietul melc, ce nedreptate: El ce-și duce casa-n spate!

Filăcie din discotecă, Și atîtea alte încă, Să te vîd: ai aerga?

În povestea cu melcul-milc Descifrează MORALA și un tîlc: Înainte de a ride de meteahna orișicui Pune-te în locul lui!



— Aici te doare?... Desen de V. CRIȘAN

VASILE BĂRAN

RĂZBUNAREA LAȘULUI

În fata mării rîul se sperle și fugi străbătînd, înapoi, cîmpia.

— Unde ești? strigă el. Vîntul nu răspunde. Fîindcă nu mai era. Fîindcă vîntul stă atunci cînd merge.

MĂRINIMIE

Printre sălcii curgea un pîrîu și era și o poiență cu iarba mărunță, puțin pălîm, numai bună de așezat cîntul.



Astfel că urcînd munții, în drum spre lîzoare, rîul strînse-atîta energie împotriva mării încît, năpustindu-se, de-aodată, din vîrî, asupra ei fu înghîțit cu mături cu tot.

VINTUL

— Oprește-te! îi spuse vîntului, vreau să te vîd.

— Asta și fac! îi răspunse vîntul gonind prin pomi.



— Nu, nu, trebuie să fii altfel cînd stai. Vreau să te vîd. Oprește-te o dată! Nu mai aerga!

Vîntul se opri și din pîrîu lui vîntă cămură frunze. Și o dată ce ele pieri și el.

la prima mușcătură în spinarea țepoasă de arici.

„Dracu-l măcină! Te poți și îneca!” îi rîdînd el din gură și-l răsuși și-l privi și-l apucă mila. „Sărmanul peștișor!”

La început a fost doar o strîngere ușoară de inimă, dar mai apoi sentimentul de regret l-a învățat tot și răsuși: „Cine m-a pus să-l prîjesc? N-ar fi fost mai bine să-l fi lăsat în apă?”

Pe fondul cerului mușcătura din spinare îi se părea aceluiași rău, ciudată plină de clișii albe.

„N-am înimă, am-am nici un fel de inimă! se căina el. Ar fi putut să trăiască încă o mulțime de zile, poate chiar azi, poate chiar zeci de ani și s-ar fi zbanguit în apa călduță a soarelui și în rîul peștii trăiesc și sute de ani — și s-ar fi bucurat de viață, sint un om rău!”

Niciodată nu se gîndise că ar fi putut și în stare de fapt să fie de nevoinică și își simți sufletul lăcrîmînd. Dăodată, îi veni o idee: „Ce-ar fi să-i redau libertatea? Nu, zău, de ce să nu-l dau? Doar de mine depinde!”

Și-l aruncă la loc, în apă, și lacrimile lui erau acum lacrimi de fericire.

LA BIBLIOTECA

Venea în floarea și la biblioteca de noaptea ore întregi în fața rafturilor. „De frumose, foarte frumoase!” se mînuia el. Ba, cîteodată, intra chiar în vorbă cu bibliotecarul:

„Foarte frumoase! Rareori înfățișezi un lucru atât de frumos!”

— Așa e, așa e! îi aproba înfățișat bibliotecarul.

„Din ce-or fi făcute?” se întrebă între ei. Și amîndoi conveniră că asemenea rafturi nu pot fi făcute din nuc, nici din fag, ci din lemn detrandafir.

Desene de DORIN DIMITRU

IN VIZITĂ LA O CASĂ DE CULTURĂ

Toată viața te vorba de viața de gazetari, am avut ghinion: de cîte ori mergeam la o casă de cultură, la un club, sau un cîmin cultural mi se spunea invariabil același lucru: „Eh... dacă veneai ieri aveai ce scrie, am avut o acțiune extraordinară” sau: „Miine organizăm ceva... așa... să tot scrieti la gazetă! Niciodată, dar absolut niciodată, nu mi s-a spus: „Azi organizăm o seară cu povești, ca bine ne pare că ai venit”. Nu știu cîm făceam, cum dregeam, dar întodeauna ori veneam mai devreme cu o zi, ori mai tîrziu cu 24 de ore, adică la serialul tîrgului. De data aceasta, mai exact vîinec trecută, am fost — ca să folosesc un cuvînt consacrat al cronichierilor de fotbal — pe fază. La Casa de cultură a orașului Videle am sosit — după cum sustine instructorul metodic Ion Mihai — la timp. Dar mai tîrziu o precizare: înainte, casa de cultură era rațională, acum e orășenească. Rațională înseamnă cam așa: casa de cultură, adică localul era în oraș iar activitatea în raion. Instructorii toată jumătate muceaua din răspusei prin comune să organizeze activități culturale.

Vara era mai greu dar toamna lucrurile mergeau incomparabil mai bine: mai ales biserica de fabrică țuică. Acum, gata, am trecut la oraș, ceea ce e cu totul altceva. Ce mai la deal la vale, nimerim odată și eu bine. În seara seară trebuia să aibă loc un jurnal vorbit: „Teleornan, bătrîn meleg” și alte activități (nu știu exact, deoarece nici metodicul nu știu). Programul însă a căzut, cedînd locului unui spectacol grozav: „Varietăți la estradă”. Vi surprinde titlul? Cum? Un asemenea spectacol a fost și la Bistrada una bună. S-ar putea să așeză dreptate. Numai că, aici, la Videle, programul e mult simplificat. Luigi Ionescu, Nicolae Nănescu și alii, s-au gîndit să dea un spectacol așa cum au tratat cu casa de cultură și gata. Scena și lîmboi, pentru chitara are, le-au fost puse la dispoziție. Seara, parca tot: „Acum cîntă pentru dumneavoastră.” de fapt, mai corect ar fi fost așa: „Sî acum, pentru 1000 de lei și dumneavoastră, cîntă. Și cu asta gata programul cultural de vîinec seara. Ce seroc pe mine și tu ai aici în această zi memorabilă. Uitasem să spun că toamna cînd intrăm în curtea casei de cultură, undeva în vîntul se auzea la o magnifică cunoscută melodie „Una lacrimă sal visor” adică o la-

crimă pe obraz. Am plecat și sîm intrat. Dar tot am avut ghinion. Dacă nimerim alți dumștrici tîrziu avem furtive și noi-vîd pe Constantin Drăghici, Anca Călugăreanu și Ilina Cerbacev. Programul casei de cultură e excepțional: 9 — 13 și 17 — 21. Adică de la 9—12 salariatul cîntă? De tot? Trebuie să fie alți prezenti. Nu se condiții dar sint. A, dacă tîrziu vrea să vină să joace table nu are decît un ș. Decît.

Cu programul cultural-distractiv a sîm plecat, adică de se să se legăm la cap dacă nu se dorește. Făcerea concursului sîm știe cîteodată de 10 ani? Făcerea? De ce și reușesc la ele? Nu reușesc! Concursuri de dans facem? Făcerea de cîntă s-a înfățișat ca de cultură. Și atunci de se să mai cîntăm forme noi cînd le avem pe cele vechi. Sîm concursuri? Cîm mai bună cîntăre de muzică concursuri? Sîm! Făcerea de se să nu facem în seara seară cîte o dată. Îm spunea instructorul o metodă nouă în organizarea acestor concursuri. Nu am reușit exact cum mi-a spus el, dar aproximativ cred că voi reuși să redau metoda. În timpul dansului se spunea că — scribim cîm vrea să cînte și atunci pe cel care are voce și acaparam pentru formația noastră.



„Mumia intervine” Desen de V. TIMOC

— Parcă spuneați că plezi la Paris... — Nu mai plec... am rămas în țară.

— Păi! Atîtea cîntări de tîrziu și să nu... profiți!

— În privești la biserica te adu și de spate.

— Păi dacă e biserica... — Mai biserica decît mine? Ce vîinec să aibă?

— De două ori vîinec mea cînd eu sîm leavam un an, el împinea doi ani.

(Spunîndu-și vîinec revăste românești de satul și oraș)

ANTOLOGIA RÎSULUI

— Vreau să vă fac cunoscut că azi după amiază nu pot veni la școală fiind bolnav. — Cîce vorbește? — Elevul Popescu. — Nu... tatăl meu. — Închipi-te-ți că neamul tău, că la al pătralea pahar, mi îmbăi întodeauna. — Și eu păteam ca tine dar am găsit rețedea leacul. — La spune?!

— Cînd ajung la al pătralea sar pește și și-l beau pe al cînd.

FURNICA 1929 D-le Mihai v-am levitat la masă pentru orile și seara și acum sint sece în cînt.

— Păi să vedeți madam Popescu: la orele 8 nu-mi era teama.

cotidian ABC cotidian

CURIER EDITORIAL

WILLIAM MANCHES-TER: Moartea unui președinte. Realizînd o anchetă mai vastă decît cea a comisiei Warren, ziaristul american luminează multe dintre numeroasele umbre în care este învîlăuită asasinarea președintelui John F. Kennedy. Cartea scrisă la cererea familiei Kennedy și publicată treptat în folieon în toate marile reviste ale lumii, a stîrnit un interes deosebit.

ALAIN FONTANA: Perla neagră. Un volum cu nerăbdare așteptat de pasionații sportului: o incursiune minutil-oasă în viață, dar mai ales în activitatea lui Edson Arantes do Nascimento. Dintre numeroasele volume dedicate fenomenului Pelé, aceasta este unul dintre cele mai documentate și decent realizate, traducerea sa fiind salutară.

MODA DE TOAMNĂ

O nouitate în linia de modă a acestei toamne este revenirea la linia redingotei, adică mai aproape de corp, mai cambrată ca evazele variabile spre tiv. Talia este și ea variabilă marcată fie de cordoane încrustate din același material, fie de pielea sau din lăcele de metal. Burzurările își păstrează linia sportivă, gu-lărele și reverele sînt mari sau gîturi înalte.



OTAVIAN URULESCU

Varietati GLOB



„MARGA” IONEL VITOC student

GĂINI SILENTIOASE Un vechi proverb afirmă că găina care cotocodă seara nu oșă dimineața. Un grup de specialiști americani în creșterea păsărilor au demonstrat științific, la capitalul unui șir de experiențe, acest fapt. Ca remediu, ei au propus un vaccin pe baze hormonale, care face păsările mult mai silențioase, și care mărește anual productivitatea de ouă cu circa 20 la sută.

cotidian ABC cotidian

AGENDA

Tovarășul Alexandru Brlădeanu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Consiliului Național al Cercetării Științifice, a primit vineri dimineață pe prof. univ. G. H. Veringa, ministrul învățământului din Olanda, și prof. dr. H. H. Janssen, președintele Consiliului Academic al universităților olandeze, care fac o vizită în țara noastră.

Ministrul învățământului din Olanda, G.H. Veringa, președintele Consiliului academic al universităților olandeze, prof. dr. H. H. Janssen, care ne vizitează țara au avut o întrevedere, vineri dimineață, cu acad. Ștefan Bălan, ministrul învățământului.

La amiază, oaspeții olandezi

au vizitat Universitatea și Institutul politehnic din București.

In cursul după-amiezii oaspeții au făcut vizite la Muzeul Satului și la expoziția „Comuna Iul Traian”.

Delegația Marii Adunări Naționale, condusă de Gheorghe Necula, vicepreședinte al M.A.N., care a făcut o vizită oficială în Finlanda, la invitația parlamentului finlandez, s-a înnoptat vineri după-amiază în Capitală.

Vineri s-au încheiat lucrările sesiunii internaționale pentru prelucrarea electronică a informațiilor, organizată la

București sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite.

Sesiunea, la care au participat specialiști români, delegații și invitați din 22 de țări, a constituit un util schimb de păreri asupra sistemului informațional statistic, metodelor moderne de programare și prelucrare electronică a datelor.

Cu prilejul celei de a 25-a aniversări a Armatei Populare Polone, ambasadorul R. P. Polone la București, Jaronur Ochoduzko și atașatul militar, aeri și naval, colonel Jozef Pietrzykowski, au organizat vineri după-amiază o conferință de presă în saloanele ambasadei. Au participat reprezentanți ai presei din Capitală și corespondenți ai presei străine acreditată la București.

SPORT

ACASA LA LIDERUL DIN SAPTAMINA ACEASTA A 527-a partidă în „A”

Făcând joc o vizită în cartierul general” și textulilor din Arad, i-am găsit pe băieții lui Coco Dumitrescu plini de optimism, pregătindu-se cu toată seriozitatea pentru confruntarea de duminică, când vor avea ca partener de joc pe studenții ieșeni. Cu acest prilej, UTA susține cel de al 527-lea joc de campionat în cei 22 de ani de când activează fără întrerupere în prima divizie a țării. Aceasta constituie într-adevăr o performanță, UTA putând fi denumită singura echipă de cursă lungă din țară.

La jocul de pregătire de ieri, UTA a avut ca adversară formația de divizia B, CFR, din localitate. Alegerea acestei formații nu a fost întâmplătoare. Așa după cum ne spunea și antrenorul Nicolae Dumitrescu, jocul feroviarilor arădeni se aseamănă cu cel al Politehniciei Iași, având multe caracteristici comune.

La sfârșitul antrenamentului n-am omis să purtăm o discuție amicală cu inimosul și severul

antrenor. Tema? Bineînțeles, evoluția echipei, secretele pregătirii.

Nu este nici un secret. Individul lui, fotbalistul nostru nu sînt valori deosebite. El formează însă un tot unitar, o echipă omogenă.

— Care este sistemul de joc preferat?

— Sistemul contra betonului, care presupune o apărare disperată, dar nu pe placă nici apărarea în linie.

— Atunci?

— Marșajul strict în zonă, în funcția de deasurarea jocului. Prin așezarea de 1-4-3-3 un om de siguranță în apărare. După ce ne-a oferit formația probabilă pentru duminică — Gornea — Birău (Bodea), Bakos, Pojoni, Tzaka (I. Broșovschi), — Petescu, Azente, Lereter — Schiopu, Domide, Mot, — I-am rugat pe antrenorul Dumitrescu să satisfacă curiozitatea unor clienți care se întrebă de ce unii jucători ca Metec, Tirlea și Pop nu mai apar în formație?

Deși acești jucători fac parte încă din lotul textiliștilor, ei urmăresc să abandoneze activitatea competițională și să devină antrenori. În prezent, ei fac practică în cadrul centrului de copii și juniori.

Și acum câteva curiozități pentru amatori de statistici. Cel mai înalt jucător textilist este Domide (1,83 m.), iar cel mai scund Azente (1,71 m.). Cel mai greu component al echipei este Lereter (78 kg), iar cel mai ușor Schiopu (65 kg). Media de vîrstă a formației UTA este de 22,3 ani, Lereter fiind cel mai în vîrstă (35 de ani), iar Broșovschi cel mai tânăr (17 ani). Pe lista celor mai constanți jucători deplin acum în primele rînduri se află Azente, Petescu, și Pojoni, iar la polul opus Mot, Marjorita și jucătorii arădeni sînt cășătorii, unul dintre ei — Gornea, a sărbătorit evenimentul chiar zilele trecute. Și sperăm să continue sărbătoarea și duminică la Iași.

ȘT. IACOB

PE SCURT

● În meci retur pentru Cupa Cupei lor la fotbal, Ado Haga a învins cu scorul de 2-0 (1-0) echipa A. K. Graz. Ado, care câștigase și primul meci cu același nume, pentru turul următor, urmind să întâlnească echipa F. K. Köln.

● În meci retur pentru Cupa Cupei lor la fotbal, Ado Haga a învins cu scorul de 2-0 (1-0) echipa A. K. Graz. Ado, care câștigase și primul meci cu același nume, pentru turul următor, urmind să întâlnească echipa F. K. Köln.

Proiecțiile starului nostru pentru concursul Pronosport

din 6 octombrie 1968

1. U. Craiova — Farul	1
2. Dinamo Basca	1
3. U.T.A. — Folt, Iasi	1
4. U. Cluj — Progresul	1
5. Jiu — Dinamo Buc.	1
6. Steaua — Crișul	1
7. A.S.A. Tr. Mureș — Vaslui	1
8. Inter — Napoli	1
9. Lanerosi — Bologna	X
10. Pisa — Roma	X
11. Sampdoria — Torino	1
12. Varese — Cagliari	1
13. Verona — Milan	1

● La 13 octombrie, ● Postul campion Frazier.

Ziaristul mexican FLAVIO ZAVALA

MILLET de la ziarul „Ovaciones”

din Mexico City, ne scrie despre

SCENA MARILOR ÎNTRERECERI

Astăzi cu cîteva zile înainte de începerea marilor competiții, se vede limpede că dorința Mexicului de a obține dreptul de organizare a Jocurilor Olimpice a fost gîndită, calculată și măsurată în toate dimensiunile sale.

Cu toate că suma destinată constituie mai puțin de jumătate din cea cheltuită de Tokio, putești fi sigur că instalațiile sportive și deservirea publicului, a oaspeților sportivi și a turiștilor care vor asista la Jocurile Olimpice, ca și deservirea presei mondiale, nu va fi cu nimic mai puțin față de ceea ce a oferit Tokio și în câteva cazuri va întrece chiar ceea ce a fost în Țara Soarelui Răsare.

Distribuirea celor 84 milioane de dolari, a fost planificată în așa fel încît să nu lipsească nimic. Stadionul din Ciudad Universitaria, a cărui capacitate era de 64.000 locuri, a fost mărit pentru 85.000 locuri, lucru pentru care s-au investit 450.000 de dolari. Aici vor avea loc festivitățile de inaugurare și încheiere a evenimentelor atletice. Pe acest stadion s-a instalat o pistă de tartan (fără din material plastic) pentru care s-au cheltuit 45.000 de dolari.

Turneul de fotbal va avea loc pe monumentalul Stadion Aztec cu o capacitate de 100.000 de locuri, stadion care este un model de arhitectură și funcționare. Dintre marile stadioane ale lumii, acesta este cel mai nou și posedă cel mai înalt nivel în materie de instalații sportive.

Sala „Auditorio Nacional” situată în mijlocul renumitelor Păduri din Chapultepec (Boque de Chapultepec) este o construcție care datează de 17 ani. Este proiectată de stat și a fost dedicată marilor sirguri și evenimentelor artistice, culturale și sportive. Capacitatea sa este de 12.000 locuri. În „Auditorio Na-

cional” vor avea loc probele de gimnastică.

Un alt loc de atracție îl va constitui Teatro de los Insurgentes care are 4.000 de locuri. Aici se vor desfășura întrecerile de haltere.

Pentru pregătirea echipei care va reprezenta Mexicul, s-a construit Cen-

trul Sportiv Olimpic Mexican (CDOM) cu pavilioane ample, camere individuale și un mare număr de băi. Săliile sale de antrenament sînt excelente, posedă tot echipamentul necesar și în acest centru se găsește terenuri de volei, baschet, și fotbal, piscine și piste. În incintă există și un mic stadion cu pistă pentru ciclism. Aceasta este o construcție nouă. Instalațiile sale au fost concepute în așa fel ca după Jocurile Olimpice să funcționeze în

permanență ca centru de antrenament pentru sportivii profesioniști.

Între noile instalații realizate special pentru Jocurile Olimpice, este și somptuosul Palat al Sporturilor, enorm și foarte modern clădire circulară, cu un acoperiș ușor, în formă de boltă, fără nici o coloană în interiorul său, totul fiind făcut din material ușor și acoperit cu plăci de cupru. Are un diametru de 132 m și o capacitate de 25.000 de locuri.

Pista pentru canoiaj, pentru ambarcațiunile cu ramă este aproape o minune a rașăndirii. Se află în apropierea Xochimilco-ului, numit Venafita Mexicana.

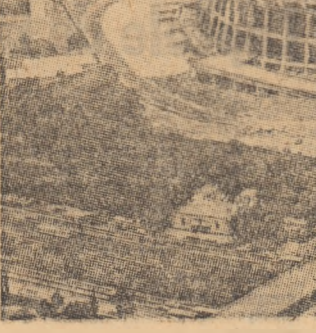
Instalațiile pentru natație și volei care se află la incrușcarea marilor artere Rio Churubusco și Division del Norte, sînt două corpuri ale aceleiași unități, de o arhitectură îndrăznească. Piscina ultramodernă, are o sală în pantă pentru 4.000 spectatori, iar terenul rezervat voleiului și altor competiții are o capacitate de 15.000 de locuri pentru spectatori.

Competițiile de vele vor avea loc în foarte frumosul port Acapulco, centru turistic internațional de mare faimă.

În afară de aceasta, pentru întrecerile eliminatorii de fotbal și baschet, există instalații adecvate în Guadalajara și Monterrey — al doilea și respectiv al treilea oraș ca importanță, ale Republicii. Stadionul Jalisco din primul oraș menționat, cu o capacitate de 40.000 de locuri, a fost mărit pentru a putea cuprinde aproape dublul spectatoarei, sau mai exact 70.000 de persoane.

Trebuie menționat că în capitala Republicii (7 milioane de locuitori) există numeroase cluburi sociale și sportive cu terenuri de sport și piscine, pe toate drumurile orașului, cum ar fi de exemplu, Centrul

de box al Argentinei la toate categoriile, „greul” Oscar „Ringo” Bonavena, a semnat contractul în legătură cu meciul pe care-l va susține la sfârșitul lunii decembrie la New York cu campionul mondial al categoriei verluinea statului New York, Joe



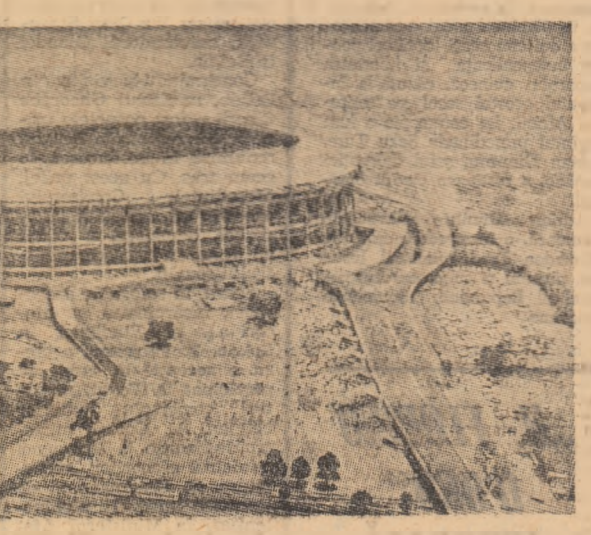
Pe marele stadion „Aztec” se vor întreci fotbalistii

Sportiv Chapultepec, Clubul Espana, Clubul Asturias, Clubul Israelit și multe altele care le oferă cu generozitate pentru întrecerile olimpice.

Mexicul dispune de hoteluri de lux și de prima categorie, capabile să găzduiască 80.000 de vizitatori. S-au mai construit alte două mari hoteluri, unul pe Avenida Insurgentes, iar altul pe Paseo de la Reforma, amîndouă de lux, care împreună au o capacitate pentru 1500 de turiști.

Toate acestea vor face ca în această lună orașele Mexic, Acapulco, Monterrey, Guadalajara și Guernavaca — acest ultim oraș baineară fiind, la o distanță de 70 km de orașul Mexico-City — să poată găzdui, așa cum se scontază, circa 200 sau 250 de mii de vizitatori.

Acesta este, în linii mari, tabloul în care se va desfășura marea întrecere mondială așteptată din zi în zi cu tot mai mult interes și emoție.



Pe marele stadion „Aztec” se vor întreci fotbalistii

„ROMÂNIA LITERARĂ”

(Urmare din pag. 1)

de: teatru; cinema; muzică; dans; T.V.; varietăți; epigramă, „Pescuitorul de perle”, caricatură, parodii, jocuri concurs; „Orizont științific”; „Scrieri de la citorii”.

Revista va avea o prezență publicistică în actualitate. Articolul de fond și consumarea momentului politic, vor acorda — prin densitatea și acuitatea observației — o tanță critică și politică materialului. Nu vor lipsi, fără îndoială, preocupările ideologice, estetice.

N.B.: — Pentru a ajunge un festin intelectual, orice publicație trebuie să fie, în primul rînd, o gîndă bună. „România literară” se preferă și va manifesta în această postură?

I.H.: — Vrem ca „România literară” să fie o revistă a scriitorilor din toată țara, indiferent de limba în care scrie, să dispună noțiunea artificială de „scriitor de provincie”; să nu

lipsească din nici un număr materiale din literatura naționalităților conlocuitoare și în formatul despre viața lor literară.

Precizăm: o revistă a tuturor valorilor, indiferent de grupuri și simpatii literare.

Vor colabora în „România literară” scriitorii afirmați și prețuți din toate generațiile. Totuși, vom publica cu predilecție numele celor mai reprezentative pentru literatura română. Citorii vor fi înțeles semnături prestigioase ca Zaharia Stancu, Marin Preda, Viadimir Strelnu, Șerban Cioculescu, Alexandru Piru, C. Noica, Adrian Marino, Al. Graur, E. Papu, E. Barbu, G. Ivăscu, Al. Ivăscu, S. Simion, ș.a.

Pentru abonații, vom afecta o pagină de „Atelier literar” care va cuprinde: posta redacției, antologia poeziei redactate, cenzura.

N.B.: — Alte desiderate? I.H.: — Am dorit ca scriitorii să simtă că „România literară” e un săptămînal al lor.

Ne propunem, de asemenea, să fim prezenți în sălile de spectacole. Să intrăm cu îndrăzneală în culisele teatrului și cinematografului. Să ne apropiem de oamenii de artă, de documenta, materiale iconografice, memorii, curiozități biografice și anecdote; curiozități tehnice, științifice, politice.

Să nu rămînem necorespondente evenimentele mari ale lumii. Pe căile cele mai diverse să obținem și să publicăm materiale de real interes, materiale „bombar”.

În pagina de artă intenționăm să fie oglindită viața plastică la zi, prin cronici la toate expozițiile, ilustrații monumentale plastice actual prin reproduceri, articole pe teme generale de artă.

N.B.: — Desigur, orice publicație tinde către un profil cât mai personal, mai original. Ea nu se poate sustrage, însă, tradiției presei românești. Îndecă, din această perspectivă, evenualele diferențe și similitudinile între: „România literară” și alte publicații de cultură românești. Vă propun ca termene de referință „Dacia literară” și „Convorbirile literare”.

I.H.: — „Dacia literară” și „Convorbirile literare” au avut avantajul prezentării unui pro-

Recent, câteva rezultate atletice obținute de către sportivii americani ca ocazia concursului de selecție olimpică ce a avut loc la South Lake Tahoe, au umplut lumea sportului. Day, recordurile aproape incredibile, la 200 m. plat ale lui John Carlos, (19'7) și Smith (19'9) ca și acela al lui Vince Matthews, (44'4) pe 400 m. plat riscă să nu figureze pe tabla recordurilor lumii. Revista franceză „Miroir Sprint” consoacă un spațiu larg acestui subiect. Cu trei sute și un sfert de pagini, în cursul record, pantofi de atletism de o construcție specială echipați cu 88 de cure de țartan 4 mm, foarte ascuțiți, dispuse în rînduri paralele pe suprafața tălpilor și care se adaptează perfect pistelor de tartan.

Regulamentul I.A.A.F. (Federația Internațională de Atletism Amator) prevede însă că fiecare pantof de atletism nu poate avea mai mult de 6 cure pe talpă și încă două cure la călcîi în cazul sîrătorilor. Ca și la apariția altor noștri îndrăzneți în domeniul materialelor sportive pentru atletism — prîjina din fibre de sticlă, sulita și discul de construcție specială, pistele de lemn, cauciuc și tartan etc — și în cazul celor 88 de cure au încercat să obțină în condiții nelucrulante prin folosirea acestor pantofi”. Dr. Max Danz (R.F.G.) membru al Consiliului I.A.A.F.: „Nu! tip de pantofi cu 88 de cure construite special pentru pistele de tartan nu au nici o șanșă de a fi admisi la J.O. din Mexic. Aceste cure mărunte, o veritabilă gură de rechin, pot cauza răni grave în caz de căderi sau acroșaje”.

Cu toate acestea se speră ca I.A.A.F. să-și dea avizul așa cum s-a întimplat și în cazul pistă de tartan. În caz de anulare a recordurilor ar fi pentru prima oară cînd culele ar fi acele care ar împiedica omologarea unei performanțe.

Pînă la începerea Jocurilor Olimpice mai sînt puține zile. Lumea sportului așteaptă, cu interes, decizia.

Cuicul lui... John Carlos

cu toate acestea se speră ca I.A.A.F. să-și dea avizul așa cum s-a întimplat și în cazul pistă de tartan. În caz de anulare a recordurilor ar fi pentru prima oară cînd culele ar fi acele care ar împiedica omologarea unei performanțe.

Pînă la începerea Jocurilor Olimpice mai sînt puține zile. Lumea sportului așteaptă, cu interes, decizia.

Pînă la începerea Jocurilor Olimpice mai sînt puține zile. Lumea sportului așteaptă, cu interes, decizia.

VIOREL RABA

Spectacol festiv la Palatul pionierilor

tinerețului școlar, pionierilor noștri, le stau la dispoziție. În acest sanctuar al lor de cultură, multiple perspective de valorificare culturală și artistică. Elanurile cele mai cuteritoare își găsesc glas, prind viață.

Intr-adevăr, numai cîna a văzut cu cîtă seriozitate și dăruire făceau artă acești „mici artiști” în plasa lor de teatru, în emoția scenei, își pot da seama nu numai de talentul incontestabil, cu care sînt înzestrați, dar mai ales de munca lor, de munca celor care îi călăuzesc în labirintul artistic. Recitări de poezie, cîntec, solfeggio, coruri, sunete din buclama, flaut sau acordeon, momente simfonice, dansuri și strigături, întreceri sportive, în toate se puteau citi emoțiile, încordarea, ferocitatea, satisfacția imnitorilor artistice. Și dacă oaspeții impresii culșate din manifestările umane artistice, care puteau fi cuprinse în spectacolul respectiv, le-am adăuga o vizită cît de sumară în sălile de lucru ale cercurilor, ne-am face o idee mai exactă a ceea ce arieții imaginari și a varietății preocupărilor pionierilor. De la orchestra simfonice și cea de cameră, le formatele populare, la clasele de vioară, pian și acordeon, de la aeromodel și rachetomodel la balet, înscenări, broșuri sau teatru, la tehnica radioului și televiziunii sau cercurile de pictură, peste tot amprenta pasiunii tineretului și incușării, amprenta științelor imaginatice și ale artei.

ADRIANA CODREANU

Studentii în senatele universitare

(Urmare din pag. 1-a)

ou care au susținut interesele reale ale studenților, aprijind uși pe care i-au acordat conducătorilor de institute și facultăți sînt factori care au determinat, o dată cu sporierea competenței și a rolului consiliilor profesoriale și a senatelor, instituționalizarea participării, cu drept de vot deliberativ, reprezentanților organizațiilor studențesce la lucrările acestor foruri. „Acesti reprezentanți — a afirmat Traian Ștefănescu — vor fi aleși în adunările electorale sau ale tuturor studenților. După cum se știe, Plenara Consiliului U.A.S.R. a hotărît să fie recomandată acei studenți care îndeplinesc muncă de răspundere în organizațiile U.T.C. și asociațiilor, tineri care se află în fruntea acestor organizații, care ținese bine preocupările studenților și militase pentru crearea

celui mai potrivit cadru în care să se poată afirma elanul, entuziasmul, aptitudinile și personalitatea fiecărui student. O dată aleși de către studenți ca reprezentanți al lor în consiliile profesoriale sau în senate, aceștia trebuie să devină factori activi al întăririi colaborării organizațiilor studențesce cu conducerea facultăților și Institutelor”.

Calitatea de reprezentant al studenților implică o cunoaștere profundă a dorințelor, preocupărilor și părerilor acestora. Implică, deci, o largă consultare a masei de studenți. Cel mai mult dintre interlocutorii noștri, studenți și cadre didactice universitare, activiști ai organizațiilor U.T.C. și asociațiilor au opinat că această consultare nu se poate mărgini la activitatea individuală desfășurată de reprezentanții. Activitatea de consultare a studenților trebuie să constituie o preocupare permanentă a organizațiilor U.T.C. și asociațiilor. Va fi, totodată, de datoria comitetelor U.T.C. și consiliilor U.A.S.R. să ia în discuție toate problemele pe care reprezentanții studenților urmează să le ridice în consiliile profesoriale, maniera în care aceste probleme să fie abordate. Condiția esențială a eficienței activității reprezentanților organizațiilor U.T.C. și asociațiilor va putea fi asigurată numai dacă aceștia vor ridica în consiliile profesoriale

probleme care să constituie rodul gîndirii colective a masei de studenți.

„Un alt aspect al competenței este de părere Anrei Panter, secretarul comitetului U.T.C. din centrul universitar Cluj — îl constituie personalitatea studenților care vor fi aleși să reprezinte în consiliile profesoriale sau în senate interesele colegilor lor. Colectivul studențesc vor trebui să acorde o grijă cu totul deosebită pentru a asigura girul lor numai acelor tineri care au rezultate foarte bune la învățătură, care au preocupări pentru muncă științifică și activitate profesională. Numai așa tinerii apropiați de frînturile colegilor lor, cu prestigiu în facultate sau în Institut, se vor dovedi a fi demni să primească un asemenea mandat. Desigur, asemenea tineri vor fi aleși de către studenți să conducă activitatea organizațiilor U.T.C. și asociațiilor. Acest fapt nu exclude însă posibilitatea ca studenții să-și aleagă tot pe ei pentru a-și reprezenta în consiliile profesoriale și senate. Dimpotrivă, o asemenea dublă investiție ar fi în interesul unei mai strînse colaborări între organizațiile de tineret și conducerea Institutelor de învățămînt superior”.

Așadar, pe de o parte, reprezentanții organizațiilor U.T.C. și asociațiilor sînt chemați să contribuie la cunoașterea exactă de către corpul profesoral a problemelor studenților, grăbind astfel

Carul alegoric al recoltei

(Urmare din pag. 1)

colectivităților, ridicîndu-l nu numai pe țaran la prestigiu muncitorului cu învățătură și calificare, ci și cu colectivitatea sătească comună la nivelul unei unități sociale în plin avînt. Stampa, gravura, tabloul au farmecul lor. Carul cu boi tras lent pe esuri pustii, omul răsturnat decorativ în patul vegetal, îngîndul o melodie dintr-un instrument arhaic, totul pus în ovalul aurit al unui tablou, tîntează ochiul, pot adăuga o suavă armonie plastică într-o bibliotecă sau un salon. Dar a impune această imagine unei populații harnice și dinamice, năruind

spre afirmarea majoră, a fost timp de multe decenii, un anacronism, unul dintre cele mai grave, unul din multele pe care le-a lăsat revoluția socialistă. Mecanizarea, electrificarea, cultura, noua arhitectură, vastele linii ale urbanizării care străpungeau prelungind noi perspective, adînc satul românesc contemporan o nouă dimensiune și un alt ritm de viață. Pentru prima oară în istorie, satul românesc anexat pînă nu demult la un milenar car arhaic, ai beneficiind de ritmurile noi ale cooperativizării, urchi spre viitor cu viteza tehnicii veacului, cu viteza celor mai noi vehicule ale progresului.

Pentru toate aceste succese ale revoluției, „Ziua Recoltei” e o zi de bilanț, e și a bucuriei obștești, o zi în care întrecerea roadelor pămîntului e în competiție cu întrecerea roadelor industriale, o zi în care satul se înfrîntă din nou cu orașul, și în care muncitorii și țararii — sub conducerea partidului — serbează satisfacția unor victorii comune în lupta pentru înflorirea patriei lor.

Sărbătorim, în această zi, dinamismul satului nostru contemporan, intrat pe orbita civilizatăi avansate. Sărbătorim dinamismul omului său, care, înfrîntînd

Dezbaterile din Adunarea Generală a O.N.U.

NEW YORK 4 — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: Vineri dimineață au continuat, sub președinția ministrului de externe al Guatemelei, Emilio Arenales Catalan, dezbaterile generale din cadrul celei de-a 23-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

Exprimându-și încrederea în rolul Organizației Națiunilor Unite care, „deși este departe de a fi perfectă, a exercitat și continuă să exercite o influență moderatoare”, secretarul de stat pentru afaceri externe al Mexicului, Antonio Carrillo Flores, a declarat că țara sa se pronunță pentru statuarea „unei păci durabile și drepte, pe baza principiului respectării drepturilor tuturor popoarelor și a principiului neinterferenței”.

Ministrul de externe al Olandei, J. Luns, și-a exprimat în intervenția sa părerea că tabloul victii politice internaționale este dominat de culori pesimiste, adăugând că țara sa „este gata să se alature eforturilor celorlalte națiuni în direcția revitalizării și întăririi rolului Națiunilor Unite”.

Referindu-se la situația din Orientul Apropiat, J. Luns a arătat că guvernul său „este serios îngrijorat de evoluția ne-

favorabilă a evenimentelor de după adoptarea de către Consiliul de Securitate, la 22 noiembrie anul trecut, a unei rezoluții care conține bazele unui reglementării durabile”.

Ministrul de externe al Pakistanului, Arshad Husain, a expus pe larg, în fața Adunării Generale, principalele concluzii ale Conferinței Statelor nepesoare de armă nucleară, al cărei președinte a fost.

Trecând apoi la problemele situației internaționale, ministrul comerțului exterior al României, Gheorghe Cioară, a avut o întrevedere cu ministrul afacerilor externe al Belgiei, Pierre Harmel. Cu această ocazie, au fost discutate probleme privind dezvoltarea relațiilor româno-belgiene, cooperarea economică, tehnică și industrială dintre cele două țări. La întrevedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au participat, de asemenea, T. Tabăcaru, însărcinat cu afaceri a. i. al României în Belgia și Ștefan Niță, șeful agenției comerciale române la Bruxelles.

În aceeași zi, la Ministerul Comerțului Exterior al Belgiei a avut loc semnarea unui acord comercial de lungă durată între România și țările Beneluxului. Acordul a fost semnat de către Gheorghe Cioară, ministrul comerțului exterior al României, H. Fayat, ministrul comerțului exterior al Belgiei, și de Vos Van Stenwijk, ambasadorul Olandei în Belgia.

Continuându-și vizita în Belgia, ministrul Gheorghe Cioară a fost oaspetele uzinelor Glaverbel din Bruges, renumită în producerea de geam tras. Cu acest prilej, președintele Comitetului executiv al grupului Glaverbel, Lemaigre, a oferit un dejun în onoarea ministrului român.

Seara, în saloanele ambasadei, însărcinatul cu afaceri a. i. al României în Belgia, T. Tabăcaru, a oferit o recepție la care au participat H. Fayat, ministrul comerțului exterior belgian, A. Cools, ministrul de finanțe, P. Terwagne, ministrul afacerilor comunitare, A. Ermemans și de Dobbeler ministrul plenipotențiar în Ministerul Afacerilor Externe și comerțului exterior, reprezentanți ai vieții politice belgiene, industriași, oameni de afaceri, membri ai corpului diplomatic, ziariști.

Vizita lui Gh. Cioară în Belgia

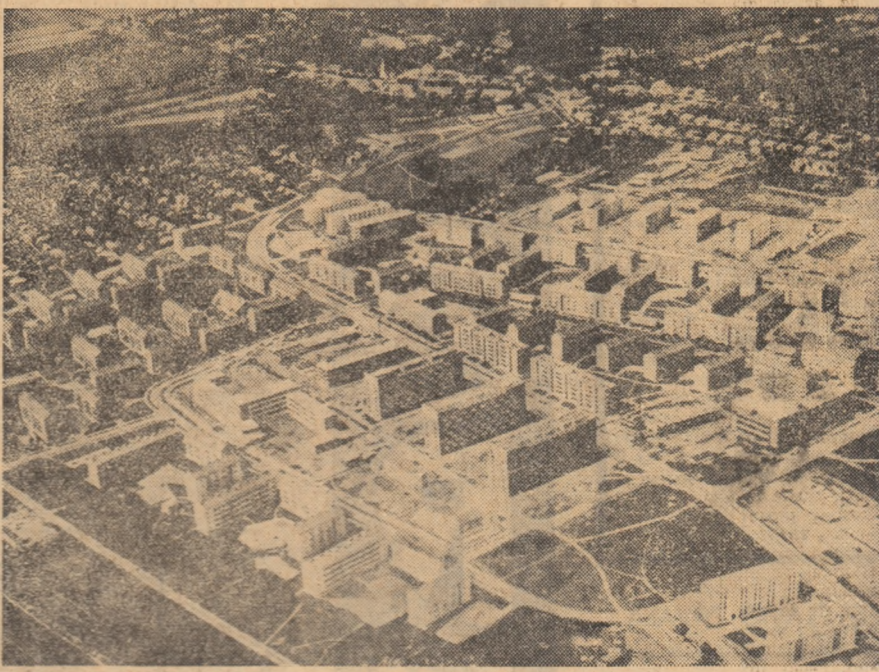
SEMNAREA UNUI ACORD COMERCIAL ÎNTRE ROMÂNIA ȘI ȚĂRILE BENELUXULUI

BRUXELLES 4 (Agerpres) La 3 octombrie, ministrul comerțului exterior al României, Gheorghe Cioară, a avut o întrevedere cu ministrul afacerilor externe al Belgiei, Pierre Harmel. Cu această ocazie, au fost discutate probleme privind dezvoltarea relațiilor româno-belgiene, cooperarea economică, tehnică și industrială dintre cele două țări. La întrevedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au participat, de asemenea, T. Tabăcaru, însărcinat cu afaceri a. i. al României în Belgia și Ștefan Niță, șeful agenției comerciale române la Bruxelles.

În aceeași zi, la Ministerul Comerțului Exterior al Belgiei a avut loc semnarea unui acord comercial de lungă durată între România și țările Beneluxului. Acordul a fost semnat de către Gheorghe Cioară, ministrul comerțului exterior al României, H. Fayat, ministrul comerțului exterior al Belgiei, și de Vos Van Stenwijk, ambasadorul Olandei în Belgia.

Continuându-și vizita în Belgia, ministrul Gheorghe Cioară a fost oaspetele uzinelor Glaverbel din Bruges, renumită în producerea de geam tras. Cu acest prilej, președintele Comitetului executiv al grupului Glaverbel, Lemaigre, a oferit un dejun în onoarea ministrului român.

Seara, în saloanele ambasadei, însărcinatul cu afaceri a. i. al României în Belgia, T. Tabăcaru, a oferit o recepție la care au participat H. Fayat, ministrul comerțului exterior belgian, A. Cools, ministrul de finanțe, P. Terwagne, ministrul afacerilor comunitare, A. Ermemans și de Dobbeler ministrul plenipotențiar în Ministerul Afacerilor Externe și comerțului exterior, reprezentanți ai vieții politice belgiene, industriași, oameni de afaceri, membri ai corpului diplomatic, ziariști.



L. Svoboda a primit pe absolvenții academii militare

PRAGA 4 — Corespondentul Agerpres, Eugen Ionescu, transmite: Cu prilejul zilei armatei cehoslovace, președintele R. S. Cehoslovace, Ludvík Svoboda, a primit vineri la Hradul din Praga pe absolvenții academii militare. La întâlnire au participat J. Smrkovský, Z. Mlynar, J. Spaček, precum și membri ai guvernului, conducători ai Frontului Național și partidelor care fac parte din Frontul Național, reprezentanți ai vieții politice și obștești, generali ai armatei cehoslovace.

Generalul colonel Martin Dzur, ministrul apărării naționale a prezentat pe noii absolvenți conducătorilor de partid și de stat. A luat apoi cuvântul L. Svoboda, care a scos în evidență tradițiile armatei cehoslovace și a subliniat sarcinile care stau în fața militaților pentru întărirea capacității de apărare a R. S. Cehoslovace și în opera de construcție socialismului. În încheierea cuvântării sale, L. Svoboda a transmis tuturor militaților cehoslovaci un salut cordial și felicitări din partea lui A. Dubček, O. Cerník și G. Husák, cu ocazia Zilei forțelor armate ale R. S. Cehoslovace.

R. P. UNGARĂ. — Vedere panoramică a orașului Pecs

NOTE DE DRUM

Orele noului Trimontium

potrivă cupulele și turnurile metale ale firgului tradițional de moște și puzderia de căuște vechi deosebit de prețioasă din fundul colinelor din jur. Prezența dominantă a noilor construcții edificare și industriale este edificarea pentru evoluția orașului pe firmamentul zilelor noastre. În ultimii 20 de ani populația Plovdivului a crescut de la 120 000 la aproape 230 000 de locuitori, ceea ce a impus un ritm rapid în construcțiile de locuințe au fost date în folosință cite 3 000-4 000 de apartamente pe an. Pe lângă Plovdivul contemporan figurează cu un cenă vital al industriei socialiste bulgare. Numai Combinatul de metale nerafoase „Dimităr Blagoev” asigură peste 60 la sută din producția națională de zinc și aproape 50 la sută din cea de plumb; Combinatul textil „Marți” — unul din cele mai mari din Balcani, produce zilnic 160 000 de metri de cotonadă; uzina de motoare asinerone furnizează anual 10 000 de piese; fabrica de încălziminte produce 2 milioane de perechi pe an. Un mare randament dau uzina de aparatură electrică și cea de automobile iar 90 la sută din țigările pe care le exportă Bulgaria provin de asemenea din Plovdiv.

Portretul industrial al „orașului celor trei coline” este completat și îmbogățit de activitatea comercială care culminează în fiecare toamnă cu Târgul internațional de moște. În zilele acestor tradiționale confruntări, Plovdivul este cuprins de o eferescență specifică. Peste noapte populația orașului crește cu câteva zeci de mii, iar odată cu apariția steagurilor țării participante pe frontispiciul Târgului, Trimontiumul vorbește cele mai diferite limbi. 75 de ani au trecut de la prima expoziție bulgară inaugurată aici ca o încercare de a deschide o linie de atunci — o fereastră spre lume. Târgul internațional propriu-zis se afirmă însă ca atare abia din 1933, iar primul Tîrg republican datează din toamna anului 1947. La această dată suprafața totală de expunere nu depășea 50 000 metri pătrați, în timp ce a 24-a ediție a Târgului internațional de la Plovdiv a oferit celor 39 țări participante un spațiu de zeci ori mai mare — peste o jumătate de milion de metri pătrați. Coleg bulgar acordă din călăvia anilor de la 1947, trimis special în țări imi vorbire de amplasare, tranzacții comerciale, încheiate la Plovdiv între firme bulgare și străine. La ediția de anul trecut bunozară s-au înregistrat tranzacții în valoare de 650 milioane dolari față de 344 milioane cit se realizase numai cu trei ani mai înainte.

Ministrul comerțului exterior al Bulgariei, Ivan Budinov, a declarat în cuvântarea rostită la inaugurarea recentului Tîrg de la Plovdiv: „guvernul bulgar a exprimat deja în multe momente tradiționale confruntări, Plovdivul este cuprins de o eferescență specifică. Peste noapte populația orașului crește cu câteva zeci de mii, iar odată cu apariția steagurilor țării participante pe frontispiciul Târgului, Trimontiumul vorbește cele mai diferite limbi. 75 de ani au trecut de la prima expoziție bulgară inaugurată aici ca o încercare de a deschide o linie de atunci — o fereastră spre lume. Târgul internațional propriu-zis se afirmă însă ca atare abia din 1933, iar primul Tîrg republican datează din toamna anului 1947. La această dată suprafața totală de expunere nu depășea 50 000 metri pătrați, în timp ce a 24-a ediție a Târgului internațional de la Plovdiv a oferit celor 39 țări participante un spațiu de zeci ori mai mare — peste o jumătate de milion de metri pătrați. Coleg bulgar acordă din călăvia anilor de la 1947, trimis special în țări imi vorbire de amplasare, tranzacții comerciale, încheiate la Plovdiv între firme bulgare și străine. La ediția de anul trecut bunozară s-au înregistrat tranzacții în valoare de 650 milioane dolari față de 344 milioane cit se realizase numai cu trei ani mai înainte.

Festivitățile de la Conakry

La Conakry au luat sfârșit festivitățile oficiale desfășurate pe prilejul celei de-a 10-a aniversări a Republicii Guinea la care au participat delegații din 45 de țări, printre care și o delegație guvernamentală română. Conducătorul delegației țării noastre, Adrian Dimitriu, ministrul justiției, a transmis, cu această ocazie, președintelui Seku Ture un mesaj din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România. Delegația română a asistat, de

asemenea, la ceremonia înmămurii în pământul natal a rămășițelor a doi cunoscuți luptători pentru independența și libertatea poporului guineez, căzuți la începutul acestui secol pe teritoriul Africii. La ceremonie a luat cuvântul președintele Seku Ture. Adrian Dimitriu, șeful delegației române, a rostit un cuvânt omagial.

Adrian Dimitriu a avut, de asemenea, o întrevedere cu Fode Mamadou Ture, ministrul Justiției, precum și cu procurorul general al Republicii, Souleiman Sysavane.

Luptele de la Thuong Duc

In noaptea de joi spre vineri, unitățile Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de Sud au declanșat noi atacuri asupra pozițiilor trupelor americano-saigoneze în diverse regiuni ale Vietnamului de Sud.

In imediata apropiere a Saigonului, patrioții au lansat rachete asupra unui depozit american de carburanți. In zona importantei baze militare americane de la Da Nang se semnalează o intensificare a acțiunilor forțelor patriotice. Tabăra specială a forțelor americane de la Thuong Duc, situată la circa 40 kilometri de Da Nang, este încercuită de mai multe zile de detașamentele F.N.E. In ultimele 24 de ore, această tabără a fost supusă din nou unui intens bombardament de către forțele patriotice. Incercând să contracareze acțiunile patrioților, avioanele americane de tip „B-52” au lansat o mare cantitate de bombe asupra presupuselor fortificații ale patrioților din această zonă, dar toate încercările întreprinse până în prezent de forțele americane în vederea degajării taberei de la Thuong Duc au fost zadarnice.

O altă tabără militară americană situată la An Duc, tot în apropiere de Da Nang, a fost atacată de detașamentele F.N.E. In noaptea de joi spre vineri. In aceeași timp, la 96 kilometri de capitala sud-vietnameză, au avut loc lupte violente între grupuri ale patrioților și unități ale trupelor americano-saigoneze.

INTERVIUL PREMIERULUI WILSON

Primul ministru al Marii Britanii, Harold Wilson a acordat joi seara un interviu televiziunii engleze în cadrul căruia s-a referit la o serie de probleme ale actualiei situații internaționale, precum și la unele aspecte ale politicii externe și interne a Angliei. Vorbind despre relațiile est-vest, Wilson a relevat că guvernul britanic „nu dorește reînnoirea războiului rece”, ci va milita în continuare pentru desțindere. Răspunzând la o întrebare privind Rhodesia, Wilson a declarat că este gata oricând să ia în considerare posibilitatea „soluționării în mod onorabil” a crizei intervenții în relațiile dintre cele două țări.

In ce privește politica internă, premierul britanic a arătat că „Anglia va trebui să persevereze în eforturile sale încă mulți ani de acum încolo”. El nu a exclus posibilitatea ca legea referitoare la politica preturilor și veniturilor, care urmează să expire la sfârșitul anului 1969, politica care, după cum se știe, a fost aspru criticată de către Congresul sindicatelor britanice, precum și la Conferința națională a partidului laborist de la Blackpool, să fie reînnoită în cazul când se va considera necesar. Harold Wilson a subliniat că guvernul trebuie să aibă curajul să ia chiar „măsuri nepopulare”, atunci când le consideră necesare.

APLAUZE PENTRU ELENA CERNEI LA NEW YORK

„IL FLORINO D'ORO” ACORDATĂ LUI MIHU VULCĂNESCU

Solicitată permanent de scenele celor mai celebre teatre din lume, prim-solistă a Operei de Stat din București, artista emerită Elena Cernei, a reapărut, la 2 octombrie, în fața publicului new-yorkez în spectacolul „Adrienne Lecouvreur”, prezentat de „Metropolitan Opera”, interpretând rolul Principesei Di Bouillon. Mezzosoprana română a cucerit aplauzele entuziaste ale publicului.

Alături de artista română, din distribuția operei lui Francesco Cilea au făcut parte interpreți de renume mondială, printre care Renata Tebaldi, Placido Domingo, Anselmo Colzani, Paul Franke, care au cântat sub conducerea renumitului dirijor Fausto Cleva.

In această competiție de înaltă tinută artistică, Elena Cernei s-a remarcat — după cum a subliniat presa muzicală new-yorkeză — „prin expresivitatea jocului scenic și frumusețea glasului său”. Solista română a fost aplaudată în repetate rânduri, la scenă deschisă.

ROMA 4. — Corespondentul Agerpres, N. Puica, transmite: La „Circolo Artistico” din orașul Arezzo s-a deschis Expoziția de pictură și grafică a pictorului român Mihu Vulcănescu. Sunt expuse 40 de lucrări, reprezentând peisaje din România și Italia, ilustrații la poeziile lui S. Quasimodo și la „Ghepardul” lui T. Lampadusa. La deschiderea expoziției au participat primarul orașului, Renato Gnocchi, pictori și oameni de artă, un număr public.

Lucrările pictorului român au mai fost prezentate timp de o lună în sălile „Civiche Stanze”, ale primăriei orașului Crotona. La inaugurarea expoziției au fost prezenți președintele Senatului italian, Amintore Fanfani, precum și numeroși reprezentanți ai autorităților locale. Expoziția s-a bucurat de mult succes. Criticul de artă Evaristo Baracchi a publicat un articol în ziarul „La Nazione”, în care scrie între altele: „Vulcănescu stie să interpreteze poeziile lui Quasimodo cu o rară intensitate. Este vorba, de fapt, de lucrări care depășesc limitele ilustrării pentru a fi, ele însele, creații”.

Italo Petrucci, primarul orașului Crotona, a înmănat în semn de prețuire pictorului Mihu Vulcănescu medalia „Il Florino d'oro”.



R. D. VIETNAM. Tinere asigurând transportul peste un riu, după distrugerea podului de către aviația americană

Premierul sud-rhodesian nu scapă vreun prilej de a ridică în slăvi „bunavoința” prietenilor sud-africani.

Iată, însă, că în corul oasanelor a apărut o notă distonanantă. Unul din cotidienele influente de la Salisbury, SUN, a publicat o informație bazată pe date furnizate de „cerceri economice” a țării „compente”. Relese, astfel, că prețul la care compania comercială sud-africană „Park” livrează petrol Rhodesiei de sud este cu 50 la sută mai mare decât cel cu care era normal achiziționat înainte de a se recurge la sursele sud-africane de petrol din R.S.A. și să-și vîndă la preț scăzut tot în Africa de sud grosul producției de tutun, sud-rhodesienii constată că bunii lor „amici” de la Pretoria profită de situație în moduri cel mai lipsit de eleganță. Mai precis, SUN informează că de la 1 ianuarie 1968 companiile sud-africane au realizat numai prin operațiunile prietenesii la capitalile amintite profituri suplimentare de patru milioane lire sterline.

De unde se vede că „ajutorul dezinteresat” practicat de „binevoitorii” de la Pretoria este o afacere rentabilă pentru respectivii „binevoitori”.

E. R.

● AMBASADORUL extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Uruguay, Victor Florescu, și-a prezentat vineri scrisorile de acreditare președintelui Republicii Uruguay, Jorge Pacheco Areco.

● DOUĂ ziare ale partidelor de opoziție din Sudan „Al Umma” și „Sabah al Jadid” au fost suspendate de autoritățile de la Khartoum. Surse oficiale au declarat că motivul suspendării celor două publicații îl constituie publicarea de „stiri nefondate”. Asociația presei din Sudan a fost convocată pentru a discuta măsurile adoptate împotriva celor două publicații.

● PREȘEDINTELE Johnson l-a primit joi pe Cyrus Vance, șef adjunct al delegației americane la convorbirile de la Paris dintre reprezentanții Republicii Democratice Vietnam și cel al S.U.A. La încheierea întrevederii, Casa Albă nu a furnizat nici o informație cu privire la conținutul acesteia.

pe scurt

● Biroul Politic al Partidului Comunist Francez a dat publicității o declarație asupra situației economice și sociale, succesul obținut în urma mișcărilor sociale din mai-unie trecut subliniind necesitatea continuării luptei pentru apărarea cuceririlor obținute.

● DUPĂ cum anunță agenția B.T.A., la Sofia a fost instituit Comitetul pentru promovarea comerțului și colaborării economice dintre Bulgaria și Suedia. Referindu-se la relațiile comerciale dintre cele două țări, Avakum Branicev, președintele Camerei de comerț a R. P. Bulgariei, a arătat că volumul acestora a ajuns la 10 400 000 dolari în 1967, față de 1 670 000 dolari în anul 1951. La rândul său, Svane Meller, președintele Comitetului suedezo-bulgar de colaborare economică, a relevat că cercurile de afaceri din țara sa sînt conțentase într-o colaborare economică mai strînsă cu Bulgaria.

● POPORUL cipriot s-a opune unei eventuale folosiri a bazelor britanice din insulă în vederea unor operațiuni militare împotriva unor țări vecine, a afirmat arhiepiscopul Makarios, președintele Republicii Cipru. Precizările președintelui Makarios este, după părerea agenției France Presse, în legătură cu unele informații apărute în presa cipriotă și căturate, potrivit cărora — Marea

● DUPĂ cum anunță agenția B.T.A., la Sofia a fost instituit Comitetul pentru promovarea comerțului și colaborării economice dintre Bulgaria și Suedia. Referindu-se la relațiile comerciale dintre cele două țări, Avakum Branicev, președintele Camerei de comerț a R. P. Bulgariei, a arătat că volumul acestora a ajuns la 10 400 000 dolari în 1967, față de 1 670 000 dolari în anul 1951. La rândul său, Svane Meller, președintele Comitetului suedezo-bulgar de colaborare economică, a relevat că cercurile de afaceri din țara sa sînt conțentase într-o colaborare economică mai strînsă cu Bulgaria.

● POPORUL cipriot s-a opune unei eventuale folosiri a bazelor britanice din insulă în vederea unor operațiuni militare împotriva unor țări vecine, a afirmat arhiepiscopul Makarios, președintele Republicii Cipru. Precizările președintelui Makarios este, după părerea agenției France Presse, în legătură cu unele informații apărute în presa cipriotă și căturate, potrivit cărora — Marea

DUPĂ ARESTAREA LUI P. MULELE

● ARESTAREA lui Pierre Mulele, șeful Kinshasa din Brazzaville pentru a negocia cu guvernul președintelui Mobutu condițiile în care va beneficia de prevederile legii cu privire la amnistie, a suscitat vii reacții în Congo (Brazzaville). O delegație condusă de Nicolas Mondjo, ministru al afacerilor externe în cabinetul de la Brazzaville, a sosit la Kinshasa pentru a cere precizări în legătură cu soarta ce i-a fost rezervată lui Mulele. Acuzat de a fi desfășurat activități ostile actualului guvern de la Kinshasa, Mulele, fost ministru al educației în cabinetul condus de Patrice Lumumba, urmează, după cum s-a anunțat, să fie judecat drept criminal de război.

La sosirea la Kinshasa, Mondjo a lăsat să se înțeleagă că această problemă poate duce la consecințe dintre cele mai neprevăzute asupra relațiilor dintre cele două țări.

● „Junta revoluționară”, constituită în Peru după preluarea puterii de către reprezentanții forțelor armate, s-a dizolvat după ce în prealabil a procedat la demnizarea unui nou președinte în persoana generalului Juan Velasco Alvarado, șeful statului major al armatei, considerat drept principal autor și inițiator al președintelui Velasco Alvarado.

● DUPĂ cum anunță agenția B.T.A., la Sofia a fost instituit Comitetul pentru promovarea comerțului și colaborării economice dintre Bulgaria și Suedia. Referindu-se la relațiile comerciale dintre cele două țări, Avakum Branicev, președintele Camerei de comerț a R. P. Bulgariei, a arătat că volumul acestora a ajuns la 10 400 000 dolari în 1967, față de 1 670 000 dolari în anul 1951. La rândul său, Svane Meller, președintele Comitetului suedezo-bulgar de colaborare economică, a relevat că cercurile de afaceri din țara sa sînt conțentase într-o colaborare economică mai strînsă cu Bulgaria.

● POPORUL cipriot s-a opune unei eventuale folosiri a bazelor britanice din insulă în vederea unor operațiuni militare împotriva unor țări vecine, a afirmat arhiepiscopul Makarios, președintele Republicii Cipru. Precizările președintelui Makarios este, după părerea agenției France Presse, în legătură cu unele informații apărute în presa cipriotă și căturate, potrivit cărora — Marea